

ยี่สิบเจ็ด

สงครามตัดสินแห่งนรก

ภายในตำหนัก เทียนจี้จื่อจัดวางแผ่นป้ายที่ประกบเป็นแผ่นที่ลงบนโต๊ะ

ทุกคนมุงล้อมตรวจสอบ แต่ดูเพียงครู่เดียว ทุกคนต่างก็ส่ายหน้าเพราะ
แยกแยะไม่ออกว่าสิ่งที่วาดอยู่บนแผ่นที่เป็นที่ใด

มีเพียงเทียนจี้จื่อที่เปลี่ยนมุมมองพินิจพิจารณาลักพัก แล้วก็ปลี่ยน
ย่นยู่หัวคิ้ว เปล่งเสียงอุทานออกจากปาก

“เอ?”

ทุกคนต่างเงยหน้ามองไปทางเขา

“ท่านนักพรต...” ปาเสียนอ่องเปิดปากคิดสอบถาม

เทียนจี้จื่อโบกมือ เป็นนัยให้ปาเสียนอ่องอย่าเพิ่งเอ่ยคำ ประชิดเข้าไป
หมุ่นตำแหน่งของแผนที่ แล้วใช้นิ้วลองทางวัดระยะบนแผนที่ จากนั้นก็ชี้ไปที่
มุมหนึ่งบนแผนที่ เคาะนิ้วแผ่วเบาหลายครั้ง น้ำเสียงออกจะลึกลับ

“ที่นี่คล้ายว่าเป็น... วังปู้ไหยว”

ตั้งหมิงโน้มตัวไปเบื้องหน้า ค้อมร่างลงเพ่งพินิจอย่างจริงจัง จากนั้นก็
พยักหน้าเชื่องช้า “มีผิด ดูจากภูมิลักษณะบนแผนที่ กลับคล้ายวังปู้ไหยวมาก”

ดี๋หลิงจื่อเอ่ยอย่างตกตะลึง “ถึงกับเก็บซ่อนไว้ที่วังปู้ไหยวของเรา?”

เทียนจีจื่อพยักหน้า นิ้วมือเคลื่อนไหวบนแผนที่ เมื่อเลื่อนมาถึงกลางแผนที่ก็หยุดชะงัก “เช่นนั้น... ที่นี้สมควรเป็นหุบเขานรก”

ตั้งหมิงขมวดคิ้วมุ่น แล้วมองแผนที่อย่างจริงจังอีกครั้ง จากนั้นก็พยักหน้าเห็นชอบด้วย “หากเป็นหุบเขานรกก็น่าจะจัดการแล้ว”

เขาเงยหน้าขึ้น ก็พบว่าสองเต๋ไทเฮา และปาเลี่ยนอ่องต่างไม่เข้าใจ จึงอธิบาย “หุบเขานรกเป็นเส้นทางที่ต้องผ่านเพื่อไปยังวังปีไหยว ที่นั่นภูมิลักษณะแปลกพิสดาร ฟ้าผ่าตลอดปีไม่หยุด สิ่งมีชีวิตยากจะเข้าสู่ด้านใน หาก ‘ภาพพลิกหลัง’ ซ่อนไว้ที่นั่นจริง ออกจะดำเนินการยากแล้ว”

หลิวไทเฮามองเทียนจีจื่อก่อนเอ่ยถามอย่างสงสัย “กระทั้งท่านนักพรตก็ไม่ทราบวิธีเข้าออกหรือ”

เทียนจีจื่อส่ายหน้า เผยให้เห็นสีหน้าจวนใจ

ตอนนั้นเองจ้าวเงินฮ่งเต๋พลันเอ่ยอย่างไร้เดียงสา “ที่นั่นกระทั้งท่านนักพรตเทียนจีจื่อยังเข้าไปไม่ได้ คาดว่าผู้อื่นก็คงเข้าไปไม่ได้กระมัง ในเมื่อ ‘ภาพพลิกหลัง’ ซ่อนอยู่ที่นั่นปลอดภัยยิ่งนัก ก็อย่าสนใจมันเลย”

“ฝ่าบาท มิได้เด็ดขาด” สีหน้าปาเลี่ยนอ่องนำเกรงขามขึ้นทันที

จ้าวเงินฮ่งเอ่ยอย่างไม่เข้าใจ “เรารู้ดีว่า ‘ภาพพลิกหลัง’ นั้นวิเศษพิสดาร แต่สำหรับเรา ขอเพียงมันไม่ถูกผู้ใดค้นพบแล้วนำมาก่อกรรมทำเข็ญต่อไต้ฟ้า เช่นนั้นมันคือวัตถุที่มีหรือไม่มีก็ได้ ในเมื่อมีอสันบาตปกป้อง มิสู้ปล่อยมันทิ้งไว้ที่นั่นต่อไป คิดว่านี่คงเป็นเจตนาารมณต์แต่แรกของสองปรมาจารย์หยวนเทียนกั๋งและหลี่จื้อนเฟิง”

ปาเลี่ยนอ่องได้ฟังแล้วก็ส่ายหน้ากล่าว “ฝ่าบาท บัดนี้ไม่เหมือนกาลก่อน เมื่อก่อนแม่เล่าลือว่า ‘ภาพพลิกหลัง’ วิเศษพิสดาร แต่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่าอยู่ที่ใด และไม่มีผู้ใดเสาะหาอย่างจริงจัง มันซ่อนอยู่ที่นั่นย่อมปลอดภัย แต่บัดนี้ต่างออกไป ไม่ว่าซีตัน ซีเซี่ย หรือแม้แต่ภายในตำซ่งเอง ล้วนมีคนเสาะหาสิ่งนี้ ยากกล่าวว่าจะไม่ถูกผู้มีใจมาดหมายเสาะหาจนพบแหล่งที่อยู่”

เอ่ยถึงตรงนี้ ปาเลี่ยนอ่องก็ชะงักไปเล็กน้อย ก่อนเอ่ยต่ออย่างปลงตก

“แม่ฟ้าผ่าจะแข็งแรง แต่ไม่อาจขวางกั้นความละโมภแห่งใจมนุษย์!”

หลิวเอ๋อร์พยักหน้าเห็นด้วย จึงเอ่ยกับจ้าวเงิน “ลูกเงิน ท่านอาของเจ้า กล่าวว่ามีเหตุผล ในเมื่อเราตรวจสอบพบที่อยู่ของ ‘ภาพผลึกหลัง’ ผู้อื่นก็ใช้ว่าจะทำได้ คนเก่งกาจอัจฉริยะบนโลกนี้มีนับไม่ถ้วน หากมีผู้ไม่หวาดกลัวต่อฟ้าผ่าฟ้าร้องขึ้นมาจริง ถึงตอนนั้นฉกฉวย ‘ภาพผลึกหลัง’ ไปไหนเลยมิใช่หัวหล้าระล่ำระสายครั้งใหญ่ ‘ภาพผลึกหลัง’ อยู่ที่นี่ พวกเราต้องคอยพะวงตลอดเวลา นี่ต่างอันใดกับพันวันเผ่าระวังโจร²⁸⁵ เล่า”

บัดนี้ตั้งหมิงก็เอ๋ยโน้มน้าว “ฝ่าบาท แม้นยามนี้กลางหุบเขานรกบังเกิดฟ้าผ่าไม่ขาดสาย ทว่าสรรพสิ่งบนโลกไม่แน่นอน หากวันใดวันหนึ่งฟ้าผ่าเกิดหยุดลงเล่า”

จ้าวเงินขบคิดอย่างจริงจัง ด้วยความสนใจจึงพยักหน้ากล่าว “ในเมื่อทุกท่านต่างกล่าวเช่นนั้น เช่นนั้นก็หาหนทางนำมันออกมาเถิด ผู้บังคับการตั้งหมิง เรื่องนี้มอบให้หน่วยดาวพิมาตของท่านดำเนินการ ผู้ที่จำเป็น ท่านจัดสรรด้วยตนเอง”

“กระหม่อมโน้มรับพระบัญชา”

นอกตำหนักจุก่ง ไหล่ย หยากวง และเสวียนเสวียนจื่อกำลังรอชาว
เทียนจี้จื่อและตี้หลิงจื่อก้าวเท้าเร็วออกมา หลายคนนั้นต่างกรูเข้าไปทันที
เทียนจี้จื่อกวาดตามองทุกคนก่อนพยักหน้าแผ่วเบา “สิ่งนั้นอยู่ที่หุบเขานรก”

เสวียนเสวียนจื่อตกตะลึง “หุบเขานรก? หุบเขานรกแห่งวังปี้โหยว?”

สีหน้าตั้งหมิงเข้มงวด รีบเอ่ยตัดบท “ทุกท่าน เรื่องไม่เหมาะสมซ้ำ เกรงว่าจะเกิดความพลิกผัน ฝ่าบาททรงอนุญาตเป็นกรณีพิเศษ พระราชทานม้าเร็ว

---

²⁸⁵ มาจากสำนวนว่า ‘เป็นโจรพันวันง่ายกว่าพันวันเผ่าระวังโจร’ หมายถึงเผ่าระวังทุกวัน เป็นเรื่องยาก อาจมีโอกาสพลั้งพลาด

ให้พวกเราควบขี่จากในพระราชวัง มีเรื่องอันใด พวกเราสนทนาหาหรือกันระหว่างทางเถอะ”

ทุกคนพยักหน้า เร่งฝีเท้าเดินไปด้านนอก

ออกจากพระราชวัง ทุกคนควบม้าห้อยตะปิงอย่างเร็วรี ในที่สุดก็เร่งรุดมาถึงเบื้องหน้าหุบเขานรกในช่วงเย็น

กลางหุบเขานรกฟ้าผ่าครืนครั้น ด้านบนปรากฏเมฆครีมีดำปกคลุมเป็นระยะ ไม่รอให้ถึงระยะใกล้ อาษาที่ทุกคนควบต่างตื่นตกใจชะงักฝีเท้าก็ยังไม่ยอมวิ่งขึ้นหน้าอีก

เมื่อเห็นสภาพการณ์เช่นนี้ ทุกคนก็ไม่ผินผังคับ ต่างลงจากหลังม้า คอยปลอบขวัญอาษา

ไ้หุ้ยลูปปลอบม้าตัวหนึ่งไปพลางส่ายหน้าพิมพ์ไปพลาง “เฮ้อ อ้อมวนเสียรอบใหญ่ ที่แท้สิ่งของซุกซ่อนอยู่หน้าประตูบ้าน”

ดีที่หลังจ้อมองเขาเวบหนึ่งแต่ไม่เอ่ยคำ คอยลูปปลอบม้าอย่างแผ่วเบาแล้วหันไปมองหุบเขานรก

เมื่อทุกคนปลอบขวัญม้าแล้วเสร็จ ก็ปรึกษาหาหรือกันลักพัก ก่อนผูกม้าไว้ริมทาง ทุกคนเดินหน้าไปอีกระยะ เมื่อเข้าใกล้ก็สำรวจตรวจสอบสภาพหุบเขานรกอย่างละเอียด

หิวสุยเฟิงพินิจพิจารณาอยู่ครู่หนึ่งก่อนย่างเท้าไปเบื้องหน้าสองก้าว เบรี่ยง!

สายฟ้าผ่าตกจากกลางฟ้าทันที สีหน้าหิวสุยเฟิงแปรผันรุนแรง รีบตีลังกालับหลัง เพ่งมองอีกครั้ง บริเวณที่ยืนเมื่อครู่ถูกฟ้าผ่าจนเห็นควันลอยกรุ่น

ทุกคนต่างตกตะลึง อุดถอยกรุดไปหลายก้าวมิได้

มีเพียงไ้หุ้ยไม่เชื่อในปรากฏการณ์ผิวดธรรมชาติ ลองสาวเท้าเดินไปสองก้าว แต่แล้วก็ร้องโหวกเหวกโวยวายกลิ้งตัวกลับมา สายอสนีบาตด้านหลัง

แลบแปลบลาบอย่างต่อเนือง ผ่านพื้นไผ่หลังคล้ายกำลังตามรอยเท้าของเขากระหนั้น

คราวนี้ตั้งหมิงลงอย่างทำขึ้นหน้า เพิ่งย้ายไปได้เพียงหนึ่งก้าว สายฟ้าเบื้องหน้าก็กระหน่ำพาดลงมาอย่างรุนแรง เขาได้แต่ถอยหลัง

เปาเจิ้งขมวดคิ้วครุ่นคิด ล้วงเงินเหรียญทองแดงจากอกเสื้อแล้วโยนออกไป เงินยังไม่ทันตกพื้น สายฟ้าก็พาดกระหน่ำ หลังเหรียญทองแดงตกถึงพื้นแล้ว ก็ยังล่อสายฟ้าไม่หยุด

คนอื่นเห็นรูปการณ์นี้แล้วก็ไม่ได้คิดทดลองอีก ต่างขมวดคิ้วครุ่นคิด

ผ่านไปสักพักใหญ่ ตั้งหมิงก็มองทางเทียนจีจื่อพลางสอบถาม “ท่านนักพรต ท่านเห็นว่อย่างไร”

เทียนจีจื่อมองประเมินสายฟ้าผ่ากลางหุบเขานรกอย่างจริงจัง ก่อนส่ายหน้าไม่กล่าววาจา

ตั้งหมิงทำหน้าว่ขี้ขมวด มองหุบเขานรกพลางตรึกตรอง พลันบังเกิดความคิด จึงกวักมือเรียกไต้ลู่และเหยากง

ไต้ลู่กับเหยากงต่างสบตากันแวหนึ่งแล้วเดินเข้าไปหาตั้งหมิง

ตั้งหมิงกล่าว “ไต้ลู่ เหยากง พวกเจ้ากลับไปหน่วยดาวพิฆาตสักเทียว เล่าสภาพการณ์ที่นี้ให้โคหยางฟังอย่างละเอียด ดูว่านางมีวิธีหรือไม่”

เหยากงตอบหน้าผากอย่างเข้าใจจับพลัน “จริงด้วย พี่โคหยางควบคุมหุ่่นกลไกได้ ถึงตอนนั้นก็ไม่จำเป็นต้องให้พวกเราเข้าไปเองแล้ว”

ไต้ลู่พยักหน้า หมุนตัวเดินกลับไปพร้อมเหยากง เดินไปพลางถอนหายใจไปพลาง “เฮ้อ เหตุใดข้าจึงนึกไม่ถึง”

เหยากงยิ้มร่า “ก็เจ้าทำอะไรล่ะ”

ไต้ลู่เสตามองนางแวหนึ่ง แล้วทำปากเบ้ “เฮอะ เจ้าฉลาดรี เช่นนั้นเจ้าคิดได้อย่างนั้นหรือ”

“คันผิวหนังอีกแล้วใช่หรือไม่” เหยากงกางนิ้ว ปรายตามองไต้ลู่พร้อมกับยิ้มอย่างมีเลศนัย

สองคนขึ้นมา ค่อยๆ เคลื่อนออกไปไกล เสียงเหยาางดังมาแว่วๆ

“ไท่ลู่ เป็นบุรุษเจ้าก็อย่าหนี”

“เป็นสตรีเจ้าก็อย่าตาม”

ตั้งหมิงเสมองหลิวส่วยเฟิงด้วยสีหน้าเรียบเฉย หลิวส่วยเฟิงยิ้มปะเหละ
“วางใจเถอะผู้อาวุโส พวกเขาคู่ทะเลาะก็ส่วนทะเลาะ ไม่เสียถึงเรื่องกรงาน
อย่างแน่นอน”

ตอนนีตี่หลิงจื่อพลันก้าวขึ้นหน้าคุกเข้าคำนับตรงหน้าเทียนจี้จื่อ น้ำเสียง
โศกศัลย์รันทด “อาจารย์อา คิษย์ออกตัณญ ทำให้อาจารย์ต้องประสบเคราะห์
กรรมครั้งนี้ คิษย์... โทษสมควรตาย”

ตี่หลิงจื่อโขกศีรษะ พุบกับพื้นไม่ยอมลุกขึ้น

เทียนจี้จื่อมองวังปี่ไหย่วที่อยู่ไกลๆ เห็นภาพก็พลันเกิดความคิดคำนึง
ถอนหายใจเอือกหนึ่ง ปรีเข้าไปประคองตี่หลิงจื่อ น้ำตาลอกลบเข้าขณะกล่าว “ลุก
ขึ้นเถอะ คิษย์หลาน เจ้าไม่มีความผิด ยิ่งไรโทษทัณฑ์ ที่มีโทษทัณฑ์คือคนร้าย
ผู้นั้น”

ตี่หลิงจื่อยึดตัวลุกขึ้น เทียนจี้จื่อตอบาของเขา ถอนหายใจแล้วกล่าว
“เฮ้อ... ต้องโทษที่พวกเรามุ่งใจมั่นเพียงหลุดพ้นทางโลกบาเพ็ญพรต ดูเบา
ความน่าหวาดกลัวและอันตรายแห่งจิตใ้จมนุชย์ ยิ่งลืมนึกหลักเหตุผลเรื่อง
ทุกขลามเพราะครอบครองหยกงาม คิษย์หลาน เจ้าไม่ต้องโทษตัวเอง รักษา
สุขภาพให้ดี ภายภาคหน้ายังต้องอาศัยเจ้าแก้แค้นให้คิษย์พี่”

สองตาตี่หลิงจื่อแดงก่ำ น้ำตาไหลพราก ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเอ่ย “อาจารย์
อาวางใจ ความแค้นความชิงชังครั้งนี้ไม่อาจอยู่ร่วมโลก ขอเพียงคิษย์ยังมี
ลมหายใจ ย่อมสังหารคนร้ายอย่างแน่นอน เพื่อให้อาจารย์นอนตายตาหลับ
ในปรโลก”

เทียนจี้จื่อพยักหน้าเงิบเงิบ

ผ่านไปครู่หนึ่ง ตี่หลิงจื่อก็ค่อยๆ กลับน้ำตา ใช้นิ้วเช็ดเช็ดบาด
คราบน้ำตาตรงหางตา สูดลมหายใจเข้าลึกๆ เงยหน้ามองเทียนจี้จื่อ “อาจารย์

อา บัดนี้ศพอาจารย์ยังไม่ทันเย็น คิษย์ขอเข้าไปในหมู่บ้านหาซื้อรูปเทียนขึ้น
เขาไปกราบไหว้อาจารย์ ขออาจารย์อาอนุญาตด้วย”

เทียนจี้จื่อพยักหน้า ตบปาดี้หลังจื่อ ทอดถอนใจกล่าว “นี่สมควรแล้ว
เจ้าไปเถอะ”

ตี้หลังจื่อค้อมตัวคำนับ เอย่ออำลาก่อนจากไป

เหยาทวงกับไ้ส่วยควมม้าเร็วกลับมาถึงเมืองหลวงอย่างรวดเร็ว

หลังจากเข้าที่ทำการหน่วยดาวพิฆาตแล้ว เหยาทวงก็แยมยืมเต็มหน้า
สาวทำยาวเดินนำ ไ้ส่วยจุมูกเขียวหน้าบวมปูดติดตามอยู่ด้านหลังอย่างมีใจ
แต่ไร้เรี่ยวแรง พลังถอนหายใจเป็นระยะ

เดินไปได้สักพัก เหยาทวงก็รำคาญที่ไ้ส่วยเดินชักช้า จึงหันขวับมาเอย
เร่งเขา “เดินเร็วหน่อย กระบิดกระบวนราวกับสตรี”

ไ้ส่วยเงยหน้าขึ้นอย่างสิ้นเรี่ยวหมดแรง อ้าปากคิดเอ่ยวาจา แต่เห็น
เหยาทวงกำลังถลึงตาใส่ เขาจึงรีบหุบปากลงทันควัน ผืนนิกยืมประจบเอาใจ
พยักหน้าค้อมเอวเร่งฝีเท้า

“เมิ่งตง...”

ไ้โคหยางพึมพำเสียงเบา น้ำตาลหลังรินจากหางตาลงมาช้าๆ

“พี่โคหยาง พี่โคหยาง”

ตอนนี้อง เสียงตือกตือใจของเหยาทวงแว่วมาจากด้านนอก ไ้โคหยางรีบ
สุดหายใจลึกลง มือไม้พันกันล้วงหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาปาดเช็ดน้ำตาล แล้วรีบ
ม้วนเก็บแบบร่างในมืออย่างระมัดระวัง ก่อนเงยหน้ามองออกไปภายนอก

เหยาทวงเปิดประตู กระโดดโลดเต้นวิ่งเข้ามา ใบหน้าพกพารอยยิ้ม
เบิกบานใจ

“เป็นเหยาทวงนี่เอง” ไ้โคหยางยิ้มบางก่อนลุกขึ้น จากนั้นก็มองเห็นไ้ส่วย
ซึ่งอยู่ข้างหลังเหยาทวงเดินเข้ามาด้วยท่าทางหมดอาลัยตายอยาก

“พี่ไคหยาง...” เมื่อเห็นไคหยาง ไท่ลู่ก็พยายามทำท่ากระชับกระแจง ยึดอกพรางสาวเท้ายาวเข้าไป จะเอ่ยกล่าววาทะ

แต่เหยากงไม่รอให้ไท่ลู่พูดจนจบก็เอ่ยปากตัดบท “พี่ไคหยาง ผู้อาวุโสตั้งหมิงให้ข้ามาหาท่าน ให้ท่านช่วยคิดหาวิธีเข้าไปในหุบเขานรก”

ไคหยางตกตะลึง ถามอย่างไม่แน่ใจ “หุบเขานรก?”

“ก็คือหุบเขาที่มีฟ้าผ่าไม่ขาดสาย ซึ่งอยู่เบื้องหน้าวังปีไคหยางแห่งนั้น ฟังผู้อาวุโสตั้งหมิงกล่าวว่ามีสิ่งของที่ต้องการเสาะหาอยู่ที่นั่น” เหยากงอธิบาย

ไคหยางยังคงสงสัย “ฟ้าผ่าไม่ขาดสาย?”

ไท่ลู่แย้งเดินขึ้นหน้าไปแล้ว “พี่ไคหยาง เป็นเช่นนี้... หุบเขานรกนั้น แปลกพิสดารนัก ฟ้าผ่าไม่หยุดทั้งวัน ทันทีที่มีสิ่งมีชีวิตหลุดรอดเข้าไป สายฟ้าก็ฟาดกระหน่ำไม่หยุด ดังนั้นพวกเราต่างเข้าไปไม่ได้ ผู้อาวุโสตั้งหมิงคิดว่า บางทีอาจใช้ศาสตร์กลไกของท่านให้เกิดประโยชน์...”

ฟังถึงตรงนี้ ไคหยางก็พยักหน้าอย่างเข้าใจโดยพลัน “ที่แท้เป็นแบบนี้ได้ พวกเราไปคลั่งอาวุธก่อน”

ว่าพาลงลุกขึ้นเดินนำออกไปด้านนอก ไท่ลู่และเหยากงที่อยู่ด้านหลัง จึงรีบติดตาม

ไม่นานนัก ไท่ลู่ก็หัวกล่อกเล็กลงกว่าครึ่งตัวคนเดินหอบแฮก ออกมา ส่วนไคหยางและเหยากงกลับเดินกุ่มมือ สนทนายิ้มหัวอยู่ด้านหลัง

หนึ่งชั่วยามต่อมา ทั้งสามคนเร่งรุดมาถึงบริเวณพื้นที่ราบระหว่าง
หุบเขานรก ทั้งไท่ลู่และเหยากงต่างควมม้า ส่วนไคหยางกลับบังคับหุ่น
แมงมุมขนาดใหญ่ โพล่ให้เห็นเพียงช่วงศีรษะอยู่บริเวณด้านหลังหุ่นแมงมุม

“ด้านหน้าก็คือหุบเขานรก” ทั้งสามคนต่างหยุดหายใจหายคอ เหยา-
กงกล่าว “ม้าฝ่าขึ้นไปไม่ได้ หนทางที่เหลือพวกเราต้องเดินเท้า”

ไท่ลู่มองเหยากงด้วยสีหน้ามิได้รับความเป็นธรรม “ที่แท้แมงมุมนี้
บังคับควบคุมได้ จุคนได้ เช่นนั้นเมื่อครู่ขณะอยู่ในเมือง โยให้ข้าหัวกล่อกเล็กลง

อยู่นั้น”

โคหยางยิ้มอ่อนหวาน “ถามเหยากวงสิ!”

พอได้ยิน ไท่ลู่ก็เข้าใจความเป็นมาเป็นไปว่าตนถูกบั่นทอน จึงอดถลึงตาใส่เหยากวงมิได้ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงซีดเซียว “เจ้าอีกแล้ว!”

เหยากวงตีหน้าผีทะเล้นใส่ หัวเราะว่าก่อนกล่าว “ถูกต้องแล้ว!”

โคหยางที่อยู่ด้านข้างเห็นทั้งคู่ต่อล้อต่อเถียงกัน ก็อดปิดปากแหม่ยิ้มมิได้

รอนไห่ลู่กับเหยากวงผูกมัดแล้วเสร็จ ทั้งสามต่างก็ไม่ชักช้ารีรอ มาถึงหุบเขานรกอังการยวดเร็ว

หุบเขามุมของโคหยางเพิงผุดชะงักก็ถูกทุกคนกรูล้อม ต่างอุทานว่าอัศจรรย์

เทียนจีจ้อมองประเมินขึ้นลงอย่างสงสัยใคร่รู้ แล้วยื่นมือออกไปลูบสัมผัส พยักหน้าชื่นชม “ความคิดวิจิตรมหัศจรรย์ เปิดโลกทัศน์ครั้งใหญ่”

วังป๋ไหยสืบทอดมายาวนาน ไม่ว่าวายุฤทธิ์ ศาสตร์ลวงตา หรือศาสตร์การแพทย์ ล้วนเชี่ยวชาญปฐุโปรง สำหรับศาสตร์หุ่นกลไกกลับไม่ชำนาญโดยแท้ บัดนี้ได้พบเห็นหุ่นกลไกที่บรรทุกมนุษย์ได้เป็นครั้งแรก ต่างก็อดอุทานอย่างประหลาดอัศจรรย์ใจมิได้

ตีหลังจื่อที่ไปเสนอให้อาจารย์กลับมาแล้ว เมื่อเห็นหุ่นกลไกของโคหยางก็อุทานอย่างอัศจรรย์ใจไม่หยุดเช่นกัน มองประเมินขึ้นลงอยู่สักพักก็เอ่ยปากชื่นชม “เล่าลือกันว่าโบราณกาลมีบันทึกใน *โมจื่อกงซู*²⁸⁶ ถึงความวิจิตรประณีตเลิศล้ำแดนสรวง นักพรตต่ำต้อยแต่แรกยังไม่เชื่อ บัดนี้ดูท่ากลับเป็นนักพรตต่ำต้อยดั่งกบอยู่ในกะลาครอบแล้ว!”

---

²⁸⁶ คัมภีร์สมัยซุนชิวจั้นกั้วที่บรรดาลูกศิษย์ของโมจื่อบันทึกลงไว้ กงซูปานหรือเรียกอีกชื่อว่าหลู่ปาน เนื่องจากเป็นชาวแคว้นหลู่ กงซูปานเป็นยอดนายช่างนักประดิษฐ์ คิดสร้างบันไดเมฆาให้แคว้นหลู่ถูกรานแคว้นซ่ง โมจื่อจึงเดินทางไปเจรจาให้ลบล้างความคิด

เสวียนเสวียนจื่ออูทานอย่างชื่นชม “ที่ศิษย์พี่ว่ามาแล้วถูกต้อง จากที่ศิษย์น้องมอง ความวิจิตรพิสดารของวัตถุนี้ไม่เป็นรองใครแม้เจ้าจรที่ขึงเบ้งประติษฐ์ขึ้น”

หลายคนนั้นต่างรังไคหยางเพื่อสอบถามหลายประโยค จากนั้นต่างคนต่างแยกย้าย

จวบจนบัดนี้ ตังหมิงถึงเอยปากสอบถาม “ไคหยาง ภายในหุบเขานรกบังเกิดฟ้าผ่าไม่หยุด หุ่นกลไกของเจ้านี้ไม่มีปัญหากระมัง”

“วางใจเถอะผู้อาวุโส ข้าได้ฟังสภาพการณ์ของที่นี้จากเหยากวง จึงเลือกหุ่นกลไกนี้เป็นพิเศษ” ไคหยางเคาะหุ่นกลไกครู่หนึ่ง ก็บังเกิดเสียงไม้กระทบกันดังก๊อๆ

“อะไหล่อันทั้งตัวหุ่นทำจากไม้ ไม้กล้วฟ้าผ่า”

ตังหมิงพยักหน้าอย่างพึงพอใจ ถอยหลังไปสองก้าว ทุกคนเห็นดังนั้น ก็เข้าใจความนัย จึงแยกย้ายไปด้านข้างทันที มอบพื้นที่ว่างให้หุ่นกลไกเคลื่อนไหว

ไคหยางไม่ชักช้า พยักหน้าไปทางตังหมิงและคนอื่นๆ ยื่นมือกดปุ่มหลายปุ่ม จากนั้นก็ถอยหลังหนึ่งก้าว บังคับหุ่นกลไกให้เดินเข้าสู่หุบเขานรก

แต่คราวนี้นางมิได้ขึ้นไปบังคับควบคุมตัวหุ่นด้วยตนเองเหมือนขณะเร่งรุดเดินทางมา แต่ยืนอยู่กับที่บังคับหุ่นกลไกให้เดินไปข้างหน้า

ท่ามกลางสายตาทุกคนที่จับจ้อง หุ่นแมงมุมสาวเท้าย่างไปเบื้องหน้าทีละก้าว ถึงบริเวณเส้นเขตแดนที่ทุกคนลองทดสอบเมื่อครู่อย่างรวดเร็ว ที่ทำให้ทุกคนทั้งประหลาดใจระคนยินดีก็คือนางเป็นดังที่คาดการณ์ก่อนหน้านี้ อสนีบาตมิได้ผ่ากระหน่ำใส่หุ่นกลไก

หุ่นแมงมุมเดินวนอยู่ในหุบเขานรกหนึ่งเที่ยว แล้วถอยกลับมาอย่างปลอดภัย

เหยากวงลึงโลด ดิงรั้งแขนของไคหยางพลางร้องโหวกเหวก “พี่ไคหยาง ยอดเยี่ยมเหลือเกิน!”

จนกระทั่งหุ่นกลไกมาถึงระยะใกล้ ดั่งหมิงจึงเดินขึ้นหน้าไปสอบถาม
“หุ่นแมงมุมนี้ทำอันใดได้บ้าง”

ไคหยางยิ้มตอบ “ผ่านการแก้ไขปรับปรุงไม่หยุดของข้า บัดนี้มัน
สามารถลัญจกร ปายป็น จูโจม ชุดเจาะ ลำเลียง...”

เปาเจิ้งที่อยู่ด้านข้างพลันเอ่ย “หุ่นแมงมุมที่สร้างจากศาสตร์กลไก แม้
แปลกพิสดารน่าอัศจรรย์ แต่ถึงอย่างไรก็เป็นวัตถุไม่มีชีวิต ไม่อาจวิเคราะห
แยกแยะเหมือนมนุษย์อย่างเราๆ พวกเรารู้เพียงว่า ‘ภาพลักษณ์หลัง’ อยู่ในหุบเขา
นรก แต่หุบเขานี้ไม่เล็กเลย กลับมีรูปร่างจริงแล้วซ่อนอยู่ที่ใดแน่ หรือต้องชุด
หุบเขานี้จนทั่ว แล้วลำเลียงสิ่งของที่ชุดออกมาเพื่อตรวจสอบ”

ไคหยางตะลึงงัน สายหน้ากล่าว “บัดนี้หุ่นแมงมุมตัวนี้แม้ผ่านการ
ปรับปรุงไม่ขาดสาย แต่ทำได้เพียงลัญจกรได้เอง จะให้มันป็นปาย จูโจม ชุด
เจาะ บรรทุกคน ยังคงต้องให้คนเข้าไปบังคับอยู่ภายใน”

เทียนจีจื่อตอบเคาะช่วงขาของหุ่นแมงมุม พลาบสอบถาม “หากคนนั่งอยู่
ภายในตัวหุ่น จะกันฟ้าผ่าได้หรือไม่”

“เรื่องนี้... ข้าเองก็ไม่เคยทดสอบ” ไคหยางลงเลไปครู่หนึ่งก่อนสายหน้า

พอได้ฟัง ไท่ลู่ก็ค้นไม้คันท่ออยากทดลอง อาสาอย่างกล้าหาญ “เช่น
นั้นข้ามาทดสอบ”

ไคหยางรีบห้ามปราม “ไม่ได้! หุ่นแมงมุมนี้เกรงว่าชั่วครั้งก่อนขณะเจ้า
คงไม่อาจบังคับควบคุมได้ อีกประการ ความเคลื่อนไหวของมันไม่คล่องแคล่ว
เหมือนเกราะกลไก หากไม่สามารถกันฟ้าผ่าได้ เจ้าคิดหนีออกมาแน่นอนนัก”

ไท่ลู่ยคิดแล้วก็เสนอ “เช่นนั้น... ข้าลองสวมเกราะกลไกดู”

ทุกคนต่างสายหน้า รู้สึกละอายใจไม่เหมาะสม มีเพียงหลิวสยเพียงมองไท่ลู่
แล้วยิ้มเล็กน้อย เอ่ยไปทางดั่งหมิง “ผู้อาวุโส ในหมู่พวกเราก็มีเพียงไท่ลู่ที่
เหมาะสมที่สุดแล้ว”

ดั่งหมิงพอได้ฟังก็เข้าใจทันที ที่หลิวสยเพียงกล่าวเป็นนัยว่าไท่ลู่มี
ความสามารถเป็นอมตะ หลังจากตรึกตรองแล้วก็ยิ้มไปทางไท่ลู่ก่อนพยักหน้า

“ได้ เจ้ามาลองดู!”

เหยากงที่อยู่ด้านข้างพอได้ยินก็อดมองไปทางไต้ส่วยมิได้ แม้ในใจเป็นห่วงไม่เสื่อมคลาย แต่ปากกลับไว้ว่าจาติ “นี่ เจ้าอย่าได้ถูกฟ้าผ่าจนเลอะเลือนอีกครั้งละ”

“ปากอีกา!” ไต้ส่วยโมโหจนมองค้อนนางวงหนึ่ง ก่อนหันไปทางโคหยาง “พี่โคหยาง เกราะกลไกเล่า”

เห็นทุกคนตัดสินใจแล้ว ผนวกกับนางรู้ถึงคุณสมบัติพิเศษของไต้ส่วย โคหยางจึงไม่ปฏิเสธอีก

นางเดินไปยังด้านหลังหุ่นแมงมุม ตบปุ่มกลไก พลันได้ยินเสียงแกรก แผ่นผ้าช่วงลำตัวด้านหลังของหุ่นแมงมุมก็กระเด็นออก เผยให้เห็นช่องสำหรับเก็บสิ่งของกว้างขนาดจิ้งก่า เพียงยื่นมือเข้าไป โคหยางก็หัวกล่อบึ่งหนึ่งออกมา

“มา ขำสอนเจ้าก่อนว่าใช้งานอย่างไร”

โคหยางเปิดกล่อง ล้วงหยิบเกราะกลไกที่แยกชิ้นส่วนชุดหนึ่งมาจากด้านใน ทางหนึ่งช่วยไต้ส่วยสวม อีกทางคอยชี้แนะว่าควมคุมใช้งานอย่างไร

การควบคุมบังคับเกราะกลไกนั้นง่ายตายมาก คลับคล้ายชุดเกราะอีกหนึ่งชิ้นหุ้มร่างกายอย่างไรอย่างนั้น ขอเพียงรักษาสมดุลและทำความคุ้นเคยกับส่วนควบคุมจุดสำคัญบริเวณข้อต่อ ก็ไม่มีระดับความยากแต่อย่างใดอีก

ไม่นานนักไต้ส่วยก็ฝึกจนบังคับได้แล้ว

ภายนอกเกราะกลไกทาห้บด้วยหมึกดำ ไต้ส่วยสวมไว้บนร่าง ดูสง่างมน่าเกรงขามเป็นพิเศษ รูปร่างลักษณะเด่นชัดว่าสูงใหญ่ขึ้นไม่น้อย

“เออละ!” ไต้ส่วยทำความคุ้นเคยอีกสักพักก่อนพยักหน้าอย่างพอใจ

ทุกคนต่างมองไปทางตั้งหมิง

ตั้งหมิงให้ไต้ส่วยลองเคลื่อนไหวหลายครั้ง สอบถามหลายคำก่อนพยักหน้ากล่าว “เออละ ระวังหน่อย”

พูดจบเขาก็โบกมือ ทุกคนต่างถอยหลบไปด้านหลัง
ไต้ส่วยพยักหน้าให้ทุกคน ลองเดินไปเบื้องหน้าหลายก้าว จากนั้นก็ทำท่า
เตรียมออกวิ่ง สีหน้าเครียดขมขื่นขึ้นมา

ทุกคนต่างมองเขาอย่างกระวนกระวาย โดยเฉพาะเหยากวงที่หายใจ
หอบกระชั้น

ทันใดนั้น ไต้ส่วยก็ออกแรงเตะพื้นอย่างรุนแรง ทั้งร่างราวกับกระสุน
ปืนใหญ่ยิงพรวดออกไป ชั่วพริบตาก็พุ่งไปอยู่กลางหุบเขานรก

แต่วินาทีถัดไปเสียงครืนครั่นก็ดังก้องขึ้น ไต้ส่วยกลับตัวกลับมาเพราะ
ถูกฟ้าผ่า

เขานอนแผ่อยู่บนพื้น สองแขนที่ห่อหุ้มด้วยเกราะกลไกกระตุกเกร็ง
ไม่หยุด กระแสไฟวิ่งพล่านไปทั่วร่าง

ทุกคนรีบรุดขึ้นหน้า ไคหยางกดปุ่มเบื้องหน้าตัวไต้ส่วย เกราะที่หุ้มบน
ศีรษะและใบหน้าหลุดออก เห็นเพียงผมเผ้าไต้ส่วยลุกตั้ง ใบหน้าล้วนดำเกรียม
คว้นกรุ่นลอยออกจากศีรษะตลอดเวลา บนร่างเห็นกระแสไฟไหลเวียนโคจร
ไต้ส่วยในชุดเกราะยังคงชักกระตุกไม่หยุด

เหยากวงโถมเข้าไปอุทานอย่างตระหนกตกใจ “ไต้ส่วย! เจ้าไม่เป็นไร
กรรมัง”

ไต้ส่วยอ้าปากพะงาบๆ คิดเปล่งเสียง แต่เมื่อเอ่ยปากกลับกระอักควันดำ
สายหนึ่งออกมา

หลิวส่วยเพิ่งปราดเข้าไป มองประเมินไต้ส่วยขึ้นๆ ลงๆ จากนั้นก็หันไป
ล่าหน้าด้วยสีหน้าเรียบเฉยให้ทุกคนที่กำลังตื่นตกใจ “ไม่เป็นอันใด ยังมี
ลมหายใจ”

ทุกคนบ้างนั่งบ้างยืนตรงหน้าหุบเขา ในช่วงระยะก็จมเข้าสู่ความอึดอัด
ต่างอับจนหนทาง

ผ่านไปครู่ใหญ่ เห็นว่าทุกคนต่างนั่งงันไว้ว่าจา ตีหลังจื่อกก็มองซ้าย
มองขวา เดินไปค้ำหน้าตรงหน้าเทียนจี้จื่อ “อาจารย์อา คิษย์กลับมีความคิดหนึ่ง”

ทุกคนต่างมองดี๋หลังจื่ออย่างตกตะลึง
 เทียนจื่อยิ่งประหลาดใจนัก ถามอย่างฉงนสงสัย “หือ? ลองว่ามา”
 ดี๋หลังจื่อเอ่ยอย่างนบเนียน “ที่กล่าวว่าหนึ่งคนอัปจนความคิด สองคน
 มากวิธีการ ในเมื่อพวกเราจนหนทางเข้าไป เสียเวลาอยู่ตรงนี้ก็มิใช่ชีวิต มิสู้กลับ
 ไปก่อน ต่างคนต่างลองเสาะหาวิธีที่ใช้การได้”

นี่เรียกว่าข้อเสนออันใดกัน

เหยากงอดทำปากเบ้อย่างดูแคลนมิได้ แต่เห็นว่าอีกฝ่ายเป็นอาจารย์
 ลุงของไต้ลู่ย คำพูดประชดประชันที่เอ่อตันมาถึงริมฝีปากจึงถูกกลืนลงไป

ตั้งหมิงได้ยืนยันว่าดี๋หลังจื่อคิดหาคนมาช่วยเหลือก็รีบส่ายหน้ากล่าว “มิได้
 เด็ดขาด! เรื่องสำคัญใหญ่หลวง ไหนเลยจะแพร่พรายความลับได้ หากถูกผู้
 มีใจทะเยอทะยานเสาะหา ‘ภาพพลั๊กหลัง’ พบ ย่อมก่อให้เกิดความวุ่นวาย
 มหันต์”

ดี๋หลังจื่อโต้แย้ง “สถานที่นี้ไร้ผู้ใดเข้าไปได้ ต่อให้แพร่พรายออกไป
 ก็มิเป็นอันใดกระมัง หรือมิฉะนั้นก็ทั้งหลายคนไว้คอยเฝ้าระวังที่นี่”

“มิได้! มิได้!” ตั้งหมิงยังคงส่ายหน้า ในสายตาเขา ต่อให้ทุกคนไม่อาจ
 เข้าไปได้ก็ยิ่งดีกว่าความลับแพร่พรายมากนัก

บัดนี้ไต้ลู่ยตอบต้นขาก่อนลุกขึ้นยืน ใบหน้าฉายความตื่นเต้นและ
 กระฉับกระเฉง

ทุกคนต่างตื่นตระหนก หันไปมองเขาอย่างพร้อมเพรียง
 “เจ้ามีวิธี?” เหยากงถามอย่างประหลาดใจระคนยินดี
 “วิธีการฉลาดนั้นไม่มี วิธีการโง่เขลากลับมืออย่างหนึ่ง” สองตาไต้ลู่ยสาด
 ประกายวาม มองไปทางทุกคน

หลิวสุยเฟิงพอได้ฟังก็นึกสนใจขึ้นมาทันที มองไต้ลู่ยอย่างให้กำลังใจ
 “บางครั้งวิธีการโง่เขลากลับใช้ได้ดีกว่าวิธีการฉลาด เจ้าลองว่ามา”

ไต้ลู่ยโบกมือวูบ กล่าวด้วยน้ำเสียงฮึกเหิมหัวหาญ “พวกเราไปขอ
 ราชโองการ ให้ส่งกองทัพมา!”

“หา!” ทุกคนต่างอึ้งงัน

ไต้ล้วยเอ๋ยเสียงดัง “ให้กองทหารซุดอโม่งคี่ไต้ดิน แล้วพวกเรามาตเข้าไป!”

เหยยกวบกะพริบตาปริบๆ “จากนั้นละ เจ้าจะโผล่ขึ้นไปหรือไม่”

ไต้ล้วยนึ่งงัน “เอ่อ... อา...” นั้นลี ต่อยให้มื่อโม่งคี่ไต้ดิน ตนก็ต้อยโผล่
คิริระขึ้นไปอยู่ดี ว่ามาเช่นนั้น ข้อเสนอของตนเองเช่นนั้นไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง
ไต้ล้วยหน้าม่อยคอดตก นึ่งเหมะกับพื้นอย่างมีใจแต่ไร้เรี่ยวแรง ไม่เอ๋ยอันใดอีก

ตอนนี้อง ไคหยางประหนึ่งว่าบังเกิดความคิดเฉียบแหลมขึ้นจากข้อ
เสนอของไต้ล้วย พลันยิ้มขึ้นบาน “จริงด้วยสิ! วิธีการนี้ไม่เลว!”

ไต้ล้วยเอ๋ยอย่างไม่สบอารมณ์ “พี่ไคหยาง ท่านก็ล้อเลียนข้า?”

ไคหยางยิ้มแยมด้วยความปิติ โบกมือเอ๋ย “ข้ามิได้ล้อเลียนเจ้า เมื่อได้
ฟังเจ้าเสนอ ข้าก็พลันนึกถึงวิธีหลบเลี่ยงฟ้าผ่าได้”

หนึ่งเค่อหลังจากนั้น ไคหยาง เหยยกวบ ไต้ล้วย และหลิวส่วยเฟิง ต่างก็
เข้าไปในหมู่บ้านหมั่งหลิน หุ่นแมงมุมแบกกล้องใบใหญ่เดินตามอยู่ด้านหลัง
หลายคนเดินไปพลางสนทนาหาหรือกันไปพลาง

เหยยกวบมองไคหยางอย่างสงสัยไครู้ “พี่ไคหยาง วิธีการนี้ใช้ได้จริง
หรือ”

ไคหยางพยักหน้า ยิ้มแล้วกล่าว “ข้าอ่านพบเรื่องนี้ในตำราสมัยราชวงศ์
ถังเล่มหนึ่ง เล่าว่าสมัยราชวงศ์ฮั่น มีวันหนึ่งตำหนักป้อเหลียงในพระราชวังถูก
ฟ้าผ่าจนเกิดเพลิงไหม้ นักพรตท่านหนึ่งจึงหาวิธีหลบเลี่ยงสายฟ้า เขาประดิษฐ์
กระเบื้องทองแดงรูปหางปลาติดตั้งไว้เหนือหลังคา แล้วเชื่อมต่อสายทองแดง
ลากลงไปฝังไว้ไต้ดิน ผลคือนับจากนั้นมาเมื่อใดที่เกิดฟ้าผ่า กระแสไฟฟ้าจะ
ถูกชักนำลงสู่พื้นดิน ไม่บังเกิดฟ้าผ่าทำลายตำหนักจนเกิดเพลิงไหม้อีก”

เหยยกวบกระจ่างโดยพลัน เอ๋ยอย่างตื่นเต้นระคนยินดี “จริงด้วย!
โลหะทองแดงชักนำสายฟ้าดีกว่ามนุษย์ ตอนแรกเปาหน้าดำก็ทดลองด้วยเงิน
เหรียญทองแดง โยนเข้าไปเพียงเหรียญเดียวก็ถูกสายฟ้าฟาดจนแหลกเป็น
ผุยผง”

โคหยางเอ่ยยิ้มๆ “หากบันทึกนี้เป็นความจริง พวกเราก็มีวิธีแล้ว พวกเรามุดไต่ดินไปแน่นอนว่าไร้ประโยชน์ แต่ถ้าเราชักนำสายฟ้าลงไปได้แล้ว”

หลิวส่วยเฟิงกับไท่ล้วยต่างสบตากัน พลันกระจ่างแจ้ง

หลายคนนั้นเดินเข้าสู่ตัวหมู่บ้าน เพราะสวมชุดขุนนางบนร่าง ด้านหลังยังตามติดด้วยหุ่นแมงมุมไม่รู้รูปร่างแปลกประหลาดพิสดาร ชาวบ้านต่างยืนชี้มือชี้ไม้กันอยู่ไกลๆ จนเรื่องไปถึงผู้ใหญ่บ้านอย่างรวดเร็ว

ไม่นานนักผู้ใหญ่บ้านก็วิ่งเหยาะๆ เข้ามา มองหุ่นแมงมุมอย่างประหลาดใจแวบหนึ่ง แล้วปรี๋เข้าไปประสานมือค้ำับหลิวส่วยเฟิง “ได้เท่าหลิว พวกท่านนี่คือ...”

เอ่ยถึงตรงนี้ ผู้ใหญ่บ้านก็เหลือบมองไปทางไท่ล้วย กะพริบตาปริบๆ อย่างตกตะลึง

หลังจากไท่ล้วยฟื้นความทรงจำแล้วย่อมประหวัดถึงประสบการณ์ขณะตนใช้ชีวิตที่นี่ แต่นอกจากพอจะจดจำlungหิวได้บ้าง ก็จำได้เพียงเล่นกับบรรดาเด็กน้อยในหมู่บ้าน ดังนั้นแม่เห็นผู้ใหญ่บ้านก็ไม่ได้เข้าไปทักทาย

ก่อนหน้านี้ขณะสืบสวนเรื่องฟ้าผ่า หลายคนเคยมาที่นี่ หลิวส่วยเฟิงและเหยากวต่างรู้จักผู้ใหญ่บ้าน จึงไม่มีพิธีรีตอง เอ่ยขอร้องโดยตรง “พวกเรามาที่นี่เพื่อทำคดี ตอนนี้องการให้ชาวบ้านในหมู่บ้านช่วยเหลือพวกเราเล็กน้อย”

ผู้ใหญ่บ้านพอได้ฟังก็รีบเบนสายตาจากร่างไท่ล้วย พยักหน้าค้อมเอวกล่าว “ขอรับๆ ได้เท่ากำซัปปได้เต็มที่”

หลิวส่วยเฟิงกวาดตามองโดยรอบแล้วเอ่ยกำซัปป “เช่นนี้ท่านช่วยจัดเตรียมลานบ้านให้ซักก่อน จากนั้นให้ชาวบ้านมาช่วยลักสองสามคน”

“ขอรับๆ เช่นนั้นไปบ้านข้าเถิด” เมื่อได้ฟังว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยเท่านี้ ผู้ใหญ่บ้านก็รีบตบปากกรับคำ นำทางทุกคนไปยังบ้านของตนเอง เดินไปพลางกวักมือเรียกชาวบ้านที่ยืนห้อมล้อมไปพลาง แล้วเรียกบุรุษหลายคนให้ติดตามมา

มาถึงบ้านของผู้ใหญ่บ้าน หลิวส่วยเฟิง เหยากว และไท่ล้วยต่างมองไป

ทางโคหยาง

โคหยางไม่ชักช้ารีรอ สั่งการโดยตรง หยิบแบบร่างออกมาก่อนให้ช่างไม้ในหมู่บ้านไปไล่ไม้ ประกอบเป็นโครงรถเริ่มแรก จากนั้นก็สั่งการให้ส่วยให้เรือเกวาระกลไกและหุ่นแมงมุมเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ให้ช่างเหล็กในหมู่บ้านสร้างอะไหล่...

หลังจากโคหยางแบ่งงานเสร็จสิ้น หลิวส่วยเฟิงก็ดึงตัวนางมาที่มุมกำแพงสีหน้าท่าทางเอาจริงเอาจัง เอ่ยกระซิบเสียงต่ำหลายประโยค

โคหยางฟังแล้วแสดงสีหน้าประหลาดใจ จากนั้นก็พยักหน้าเหมือนครุ่นคิดบางอย่าง

เหยากวงยกน้ำมาถึงลานบ้าน เห็นไท่ส่วยกำลังรื้ออะไหล่กลไก ยุ่งจนเหงื่อไหลชุ่มโชกเต็มหลัง ก็อดสงสารมิได้ จึงตักน้ำกระบวยหนึ่ง เดินเข้าไปอย่างรวดเร็ว

ไท่ส่วยในตอนนี้อยู่กำลังก้มหน้าก้มตารื้อชิ้นส่วน ทันใดนั้นกระบวยอันหนึ่งก็ถูกยื่นมาข้างริมฝีปาก

ไท่ส่วยเงยหน้ามองไป ก็เห็นเหยากวงกำลังยืมพลางค้อมเอวยื่นกระบวยมาให้ตนเอง แสงตะวันสาดส่องต้องหน้าผากกลมมนของเหยากวง เส้นผมตกระพือปลิวตามแรงลมแผ่วเบา ดงงามราวกับนางเซียนเยื้องย่างออกมาจากภาพวาด ทำให้หัวใจบวบวบหวั่นไหว

ไท่ส่วยตะลึงงันในชั่วขณะ โลกทั้งใบในสายตาเขาบัดนี้เหลือเพียงใบหน้างามตรงหน้า

เหยากวงถูกแววตาตะลึงงันของไท่ส่วยมองเสียจนใจเต้นรัวไม่เป็นลำดับ หน้าแดงช้ำขึ้นมานับพลัน แต่นางตั้งสติได้ทันที คล้ายรู้สึกว่ามีน้ำอับอาย จึงถลึงตากลมโตไล่ไท่ส่วย เอ่ยแผ่วเบาด้วยความขุ่นเคือง “มองอันใดกัน หากไม่ดื่ม ข้าเอาไปแล้ว”

ไท่ส่วยพลันได้สติ ยืมเหยวๆ อ้าปากตม้มน้ำจากกระบวยในมือเหยากวง ตอนนี้องโคหยางกับหลิวส่วยเฟิงเพิ่งสนทนาแล้วเสร็จ หันหน้ามาเห็น

ภาพหวานขึ้นตอนเหยากวงป้อนน้ำให้หูลี่พูติ นางก็อดดูบ่ไหวมิได้ ละม้ายเห็นภาพเหตุการณ์เมื่งตงละเลียดซาสนทนายัมหัวกับนางในตอนนั้น

ความอบอุ่นหวานขึ้นทำให้จิตใจอบอุ่นและสงบสุข

หูลี่สูยเฟิงที่อยู่ด้านข้างพบว่าไคหยางเดินไปสองก้าวพลันหยุดชะงักยืนนิ่งงันอยู่กับที่ ก็อดมองไล่ตามสายตานางไปมิได้ เห็นท่าทางของหูลี่สูยกับเหยากวง แล้วมองไคหยางอีกครั้ง หูลี่สูยเฟิงก็กระจ่างจับพลัน ในดวงตาเผยความสงสารเวทนา ทอดถอนใจแผ่วเบาเอือกหนึ่ง ไม่เดินเข้าไปรบกวน

ทุกคนร่วมแรง ไม่นานก็สร้างรถล้อฟ้าออกมาหนึ่งคัน ตัวรถใหญ่โต

หลังคาล้ำยรมสร้างจากแผ่นโลหะ ทางออกครอบคลุมบริเวณกว้าง ด้านล่างใต้ตัวร่วมสามารถจุคนยืนรอบตัวรถได้ถึงเจ็ดแปดคน ด้านบนมีเหล็กแหลมสูงตั้งอยู่ ก้านร่มหล่อจากทองเหลืองขนาดหนาเท่านิ้วมือ สูงหนึ่งจั้งกว่า เงินเหรียญทองแดงร้อยเรียงเป็นสายใต้ตามก้านร่มไปเชื่อมต่อกับพื้นเพื่องล้อที่อยู่บนตัวรถ โครงล้อรัดพันด้วยสายทองแดงเช่นกัน ปมขมวดเข้ากับสายร้อยเหรียญทองแดง

รูปลักษณะของตัวรถนั้นแปลกชอบกลนัก ด้านบนทางออกเป็นร่มโลหะ ด้านล่างกลับไร้แผ่นพื้นรถ อีกทั้งยังมีเพียงช่วงคันสำหรับเทียมแอกที่สร้างจากไม้ บริเวณด้านหน้ายังมีมือจับ เต็มชัดว่าออกแบบเพื่อให้คนขึ้นได้สะดวก

หากคิดเข็นรถให้เคลื่อนไหว มีไข้หลักหรือดันจากด้านหลัง แต่ต้องยืนกลางรถไ้ร่มโลหะเพื่อเข็นรถให้เคลื่อนที่

หลังสร้างรถแล้วเสร็จ ไคหยางก็ตรวจสอบอย่างละเอียดอีกครั้ง พร้อมทั้งชี้บริเวณที่ไม่เหมาะสมหลายแห่ง มีคนเข้ามาแก้ไขทันที หนึ่งชั่วยามให้หลังนางถึงได้พยักหน้าอย่างพึงพอใจ

รถล้อฟ้าสร้างสำเร็จ หลายคนนั้นรีบออกเดินทางทันที ขอแรงชาวบ้านช่วยเข็นไปจนถึงปากทางภูเขา

หลังมองเห็นสายฟ้าฟาดครืนครั้นภายในหุบเขานรกแต่ไกลๆ เหล่า

ชาวบ้านต่างก็ชะงักกึกกันที สุ่มหัวซุบซิบ ต่างไม่กล้าเคลื่อนที่ไปข้างหน้า
หลิวสฺยเฟิง ไหล่สฺย เหยากวง และโคหยางเดินอยู่ด้านหน้า พบว่าผู้คน
ที่เดินตามหลังพลันหยุดชะงัก ก็อดแปลกใจมิได้

ไหล่สฺยกับหลิวสฺยเฟิงสบตากันแวบหนึ่ง หมุนตัวหันกลับมาถาม “เหตุใด
ถึงหยุด รถเกิดปัญหาหรือ”

เมื่อได้ยินหลิวสฺยเฟิงสอบถาม ผู้ใหญ่บ้านก็ก้าวออกมาหนึ่งก้าว ดึง
แขนหลิวสฺยเฟิง ยกแขนชี้ไปทางหุบเขานรก สอบถามด้วยน้ำเสียงเร่งร้อน
“ได้เท่า พวกท่านจะไปที่นั่นหรือ”

หลิวสฺยเฟิงพยักหน้า ไหล่สฺยที่อยู่ข้างๆ ประชิดเข้ามา สอบถามด้วย
สีหน้างุนงง “ใช่แล้ว มีปัญหาหรือ”

ผู้ใหญ่บ้านมองๆ ไหล่สฺยแล้วเหลือบมองหลิวสฺยเฟิง ซอยเท้าอย่าง
ร้อนใจเอื่อย “ได้เท่าขอรับ ที่นั่นไปไม่ได้!”

“ลวงเกินเทพเจ้าจะถูกลงสวรรค์!”

ตอนนี้โคหยางและเหยากวงเดินมาถึงพอดี ก็ได้ยินเสียงวิพากษ์ของ
ชาวบ้าน เหยากวงรีบถลึงตาใส่พวกเขาแล้วกล่าว “เทพเจ้าอันใดกัน เพียงแค่
ฟ้าผ่าเท่านั้น มีอันใดน่ากลัวเล่า”

“แม่นางน้อย ท่านไม่รู้อันใด ที่นั่นเป็นสถานที่ต้องห้าม มีแต่ไปไม่มี
กลับ!” บุรุษหนุ่มผู้หนึ่งหันหน้าคว่ำขวบเอื่อยเตือน “ที่นั่นไม่อาจไปได้จริงๆ
หลายปีก่อนท่านอาศัยของบ้านข้าก็ไม่เชื่อ จะเข้าไปลองดูให้ได้ ผลคือมิได้กลับ
ออกมาอีก”

เหยากวงทำปากเบี้ย “สถานที่ต้องห้ามอันใดกัน! ข้าไม่มีทางเชื่อหรือ
ข้าว่าพวกท่านกลัวฟ้าผ่ากระมัง ช่างเป็นผีชี้ขาดตาชาวเสียดิจจริง”

ได้ยินเหยากวงกระทบกระเทียบว่าตนชี้ขาด บุรุษหนุ่มผู้นั้นก็หน้าแดง
คิดเอื่อยปากโต้แย้ง แต่รีบหุบปากทันที แค้นเสียงเฮฮอย่างโมโหก่อนหันขวับ
ไปไม่เอื่อยวาจา

ในใจเขาลอบคิดแค้น หมุนตัวได้ก็เดินจากไป ขณะเดียวกันก็หันไป

เอ๋ยกับเหยาทวง “ผีชี้อลาดตาขาวยังดีกว่ากลายเป็นผี ไม่ว่าอย่างไรข้าก็ไม่ไป ข้าไม่อยากไปตายที่นั่นหรอก!”

ชาวบ้านคนอื่นได้ยินแล้วก็ส่งเสียงฮือฮาพร้อมกัน ต่างเอ่ยว่าไม่ไป แต่ละคนหมุนตัวจะเดินจากไป

ผู้ใหญ่บ้านมองหลิวสุยเฟิงอย่างสนใจ ยิ้มปะเลาะก่อนเอ่ยเสียงต่ำ “ใต้เท้า ท่านก็อย่าได้ถือสาหาความพวกรา ลิบลิแปดหมู่บ้านแถบนี้ ผู้ใดไม่รู้ว่าที่นั่นเป็นสถานที่ต้องห้าม หลายปีก่อนมีคนใจกล้าบ้าบิ่นบุกฝ่าเข้าไปในนั้น แต่ผลนะหรือ ไม่มีสักคนกลับออกมาได้”

โคหยางสบตากับหลิวสุยเฟิงแวบหนึ่ง ก่อนหันไปมองหุบเขานรก พยักหน้ากล่าวกับผู้ใหญ่บ้าน “เช่นนั้นก็ช่างเถอะ ถึงอย่างไรก็อยู่ไม่ไกลแล้ว พวกเราเซ็นกันเองได้”

พูดแล้วโคหยางก็ขยับตาให้หลิวสุยเฟิง หลิวสุยเฟิงยิ้มๆ ล้วงเศษเงินจากอกเสื้อส่งให้ผู้ใหญ่บ้าน “เงินเล็กน้อยนี้ท่านนำไปเลี้ยงน้ำชาทุกคน ไม่อาจให้ทุกคนช่วยเหลือโดยเปล่า”

ผู้ใหญ่บ้านรีบเอ่ยปฏิเสธ “โอ้เอ๊ย เช่นนี้จะได้อย่างไร! ไม่ต้อง ไม่ต้องจริงๆ!”

“รับไว้เถิด” หลิวสุยเฟิงมีสีหน้าเข้มขรึม ดึงมือผู้ใหญ่บ้านขึ้นมา วางเงินลงบนมือเขา “ถือเสียว่าพวกเราจ้างท่าน”

พอเห็นสีหน้าอึมครึม ผู้ใหญ่บ้านก็ตกใจไม่กล้าปฏิเสธ ได้แต่รับเงินอย่างเก้ๆ กังๆ พลังกล่าวขอบคุณ

หลิวสุยเฟิงออกจะหมดความอดทน จึงโบกมือแล้วเอ่ย “เอะละ พวกท่านกลับไปเถอะ จำไว้ว่าเรื่องนี้ห้ามแพร่งพรายสู่ภายนอก กลับไปบอกพวกเขา ห้ามซุบซิบวิจารณ์กัน”

“ขอรับฯ” ผู้ใหญ่บ้านพยักหน้าต่อเนื่อง เห็นพวกหลิวสุยเฟิงเริ่มมีสีหน้าเหลืออด จึงไม่กล้าทวงใจอีก ประคองเงินแล้วหมุนตัวเดินกลับไปหาชาวบ้านคนอื่น

รจนกระทั้งชาวบ้านจากไปแล้ว ไท่ล้วยและคนอื่นก็เริ่มเข็นรถล้อฟ้า
เร่งรุดเดินทาง

ไม่นานก็มาถึงปากทางหุบเขานรก เทียนจีจื่อ เปาเจิ้ง ตี๋หลิงจื่อ เสวียน-
เสวียนจื่อ และตั้งหมิงต่างมุงล้อมเข้ามา มองประเมิณรถล้อฟ้าตั้งแต่บนลงล่าง

ไคหยางดึงสายทองแดงที่พันกับฟันเฟืองออกมา ปลายสายผูกด้วย
แผ่นโลหะขนาดใหญ่ อธิบายถึงหลักการทำงานลึกลับ ก่อนฝังแผ่นโลหะลงใน
ดิน เทนือพื้นดินมีเพียงสายเหรียญทองแดงที่เชื่อมต่อกับโครงล้อโผล่ให้เห็น

ไคหยางชี้รั้วโลหะบนหลังคารถให้ทุกคนดู “ทุกคนจะระวัง หลังเข้าไป
ในหุบเขานรกแล้ว อย่าออกนอกเขตรั้วโลหะนี้ เหล็กแหลมด้านบนเชื่อมต่อ
กับสายทองแดง มันจะดูดสายฟ้า จากนั้นกระแสไฟจะถูกชักนำไปตามสาย
ทองแดงลงสู่ใต้ดิน พวกเราอยู่ใต้รั้วก็จะปลอดภัย แต่ถ้าออกนอกรั้วก็พูดได้
ยากแล้ว”

เทียนจีจื่อได้ฟังแล้วก็พยักหน้าไม่หยุด ใบหน้าแสดงความชื่นชม

ใบหน้าตั้งหมิงฉายความระแวงระวัง คิดแล้วก็เอ่ย “ยังคงทดลองสัก
ครั้งเถอะ”

ทุกคนต่างมองมาที่ไท่ล้วย ไท่ล้วยทำหน้าที่เล็กน้อย ชีบปลายจมูกตนเอง “ข้า
อีกแล้วหรือ”

ทุกคนต่างพยักหน้า ต่างตีสีหน้าเป็นทำนองว่ามีใจอยู่แล้วจะเป็นผู้ใด
เล่า

ไท่ล้วยมีทราบดีว่าจะดีใจหรือเสียใจดี แม้ไม่กลัวความตาย แต่ถูกฟ้าผ่า
นั้นเจ็บปวดรวดร้าวยิ่งนัก!

ใบหน้าเขากระตุกเกร็งครั้งหนึ่ง มองซ้ายแลขวา สุดท้ายก็พบว่าภารกิจ
นี้ยังคงเป็นเขาต้องปฏิบัติอย่างแท้จริง จึงถลกแขนเสื้อขึ้น เข็นรถล้อฟ้าเข้าไป
ในหุบเขานรกตามลำพัง

คราวนี้แตกต่างไปตามคาด ฟ้าร้องครืนครันก่อนผ่าเปรี้ยง แต่สายฟ้า
ล้วนถูกเหล็กแหลมเหนือหลังคาดูดไว้ กระแสไฟไหลไปตามสายทองแดงลงสู่

พื้น ไท่ลื้อยยืนไ้ตร่มอย่างปลอดภัยเป็นพิเศษ อดหมุนตัวไปโบกมือให้คนอื่นๆ มิไ้

ทุกคนยืนอยู่ที่ไกล เห็นว่าไท่ลื้อยปลอดภัยดี แต่ละคนต่างก็ยินดี ไ้ลื้อยทดลองไปลักพักก็เข็นรถล่อฟ้ากลับมาด้วยความรวดเร็ว คราวนี้ ทุกคนต่างไ้ความเห็นแตกต่าง เข้ามายืนไ้ตร่มโลหะ จับที่จับเข็นรถเข้าไปใน หุบเขานรกพร้อมกัน

หลังรถล่อฟ้าเข้าไปในหุบเขานรกแล้วก็ปลอดภัยมาก สายฟ้าผ่าไม่พาด เบี่ยงลงมาบ่อยครั้งอีก ฟาผ่าลงมาบ้างแต่ล้วนถูกร่มโลหะดูดไว้ เริ่มแรก ทุกคนยังคงเคร่งเครียด แต่แล้วก็คลายใจไ้ได้อย่างรวดเร็ว

พอเข็นรถล่อฟ้าไปด้านหน้าอีกลักพัก สภาพแวดล้อมภายในหุบเขาก็ เริ่มเปลี่ยนแปลงอย่างช้าๆ

หากเอ่ยว่าบริเวณปากทางหุบเขาเป็นทะเลทรายแห้งแล้งเว้งว้าง แต่เมื่อ มาถึงด้านในกลับกลายเป็นสยของขั้วภูษาสะพริงกล้ว พบเห็นโครงกระดูกของ มนุษย์และสัตว์เป็นระยะ

ห้องฟ้าปกคลุมด้วยเมฆครึ้ม เสียงฟ้าร้องฟ้าผ่าเลือนลั่น เส้นสายตามีตวบลงอย่างรวดเร็ว

เคลื่อนที่ไปพร้อมรถล่อฟ้า บางครั้งก็บิดเบียดกองกระดูก บังเกิดเสียง แครกๆ ของกระดูกแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย สีหน้าของทุกคนอดผ่นแปรมิไ้ ยกขาก้าวย่างยิ่งเพิ่มความระแวงระวังมากขึ้น

ทันใดนั้นเหยาทงคล้ายเหยียบบางอย่าง ร่างลื่นพรวดเกือบหกล้ม เราะหัดที่ไ้ลื้อยซึ่งอยู่ด้านข้างตามมือไ้คว้วจับนางไว้ทัน นางถึงมิไ้หกล้ม ไปกับพื้น แต่เหยาทงยังไม่ทันไ้ยืนมั่น ก็พลันกรีดร้องเสียงแหลม ที่แท่น ตำแหน่งที่นางเกือบล้มลง มีโครงกระดูกแตกหักซากหนึ่งกึ่งตั้งกึ่งหลบเร้นอยู่ บนพื้น เบ้าด้ามมีดกลวงโบ่ห่างจากนางไปไ้ถึงครึ่งฝ่ามือ

“เป็นอย่างไร” ไ้ลื้อยร้อนใจ รีบดึงนางไ้ลุกขึ้น

ใบหน้าเหยาทงเผือดซีด เกาะกุมแขนไ้ลื้อยไว้แน่นไ้ยอมคลาย เอาแต่

ส่ายหน้าไม่หยุด ทั้งยังไม่เอ่ยคำ

ไ้สัยมองนางอย่างนึกแปลกใจ แล้วกั้มหน้าลงมองที่ใต้ฝ่าเท้า ให้สะดุ้ง
โหยงเช่นกัน

ทุกคนต่างเคลื่อนไปเบื้องหน้า ในมือเทียนจี้จื่อกำป้ายทองแดง เดินไป
พลางขึ้นบอกทางไปพลาง

ไม่นานนัก ทุกคนก็มาถึงหน้าคิลาขนาดใหญ่

เทียนจี้จื่อยกมือขึ้นเป็นสัญญาณให้หยุดรถ

โคหยางรีบยกมือส่งสัญญาณ ให้รถล่อฟ้าหยุดลง ในขณะเดียวกัน
ทุกคนก็ชักมือออกจากมือจับ ไม่เห็นรถให้เคลื่อนที่อีก ต่างเงยหน้ามองไปทาง
คิลาขนาดมหึมา

คิลาี่สูงขนาดห้าหกตัวคน กว้างขนาดหนึ่งตัวคน สภาพโดยรวมเป็น
เสารูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า แต่บริเวณขอบมุมมิใช่มุมคม คล้ายผ่านการขัดถูมาแล้ว
กระนั้น เเด่นชัดว่าลึนเป็นมันปลาบ

คิลาขนาดยักษ์ดำมะเมื่อม จากรูปลักษณะภายนอกมองไม่ออกว่าเป็น
วัสดุใด แต่มองจากรูปร่างลักษณะ มากน้อยล้วนมีร่องรอยแรงงานคนหลง
เหลืออยู่บ้าง

ทว่าเพราะเหตุนี้ ทุกคนกลับมีความเชื่อมั่น

เทียนจี้จื่อกวาดตามองสี่ทิศรอบด้าน เปรียบเทียบกับแผนที่ในป้าย
ทองแดงไม่หยุด ใบหน้าค่อยๆ เผยความยินดีให้เห็น

“มีผิดแล้ว เป็นที่นี่!”

ตั้งหมิงรู้สึกตื่นเต้น สอบถามด้วยน้ำเสียงเร่งร้อนไปทางเทียนจี้จื่อ “ท่าน
นักพรต มันใจได้หรือ”

เทียนจี้จื่อพยักหน้าอย่างมั่นใจ เอาแผนที่บนป้ายทองแดงให้ตั้งหมิงดู
ขณะเดียวกันก็ชี้นิ้วแตะลงบนแผนที่

“ท่านดู ที่นี่... ที่นี่...”

บางครั้งเทียนจี้จื่อก็เปรียบเทียบกับแผนที่ บางครั้งก็ชี้ไปยังสภาพ

แวดล้อมในหุบเขาเพื่อพิสูจน์ยืนยัน ตั้งหมิงไ่มองไปตามนิ้วชี้ของเขาพลง
พยักหน้าไปด้วย มั่นใจอย่างรวดเร็วว่าแผนที่บนป้ายทองแดงเป็นสถานที่นี้

ทุกคนมองตั้งหมิงและเทียนจีจื่อ สุดท้ายสายตาต่างรวมศูนย์ที่เสาศิลา
ขนาดมหึมา รูปลักษณ์ของศิลาพิสดารมหัศจรรย์ หนึ่งในเสาคำฟ้า เผยความ
แปลกประหลาดชัดเจน

ตั้งหลิงจื่อแห่งนามองศิลายักษ์ เอ่ยพึมพำ “หรือว่า... ที่ซ่อนของ ‘ภาพ
ผลึกหลัง’ จะอยู่บนศิลายักษ์นี้”

เมื่อได้ยินทุกคนต่างก็ตั้งสติได้ ที่นี้ไม่มีวัตถุอื่นใด หากกล่าวว่าซุกซ่อน
ความลับบางอย่าง ซ้ายขวาก็ไม่อาจออกห่างจากศิลายักษ์นี้แล้วกระมัง

คิดถึงตรงนี้ ทุกคนต่างก็เพ่งสายตาไปที่ศิลายักษ์อีกครั้ง คิดว่าจะ
ค้นพบบางอย่างจากเสาศิลา

ในตอนนี้อง สีหน้าของเทียนจีจื่อและตั้งหมิงต่างแปรเปลี่ยนไปพร้อม
กัน ก่อนตะโกนลั่นเป็นเสียงเดียว

“ระวัง!”

ขณะที่เสียงเตือนของทั้งคู่ดังขึ้น เปลวเพลิงสายหนึ่งก็พุ่งวาบจากด้าน
หลังศิลาออกมา บีบทุกคนให้หนีออกนอกเขตร่มโลหะ

ในบรรดาทุกคนมีเพียงเปาเจิ้งที่ไม่มีวายุฤทธิ์ ชั่วขณะจึงรับมือไม่ทันกาล
เห็นกับตาว่าเปลวเพลิงจะพวยพุ่งใส่ร่างแล้ว เคาระหัดดีที่ไ่สลุ่ยตามมือไว ทั้ง
ยังยืนอยู่ใกล้ๆ จึงรีบคว้าดึงแขนเขาไปยังด้านหลัง ตนเองคอยกันไว้ด้านหน้า
แล้วเห็นทะยานไปด้านนอก

“ฟู...” เปลวเพลิงร้อนระอุไล่ลามตามหลังไ่สลุ่ย เขาหลบรอดมาได้อย่าง
หวุดหวิด

หลังทุกคนยืนมั่นแล้ว ก็มองยังตำแหน่งรกล่อฟ้าอย่างตื่นตระหนก

เปลวเพลิงมลายหายไปแล้ว คนปิดคลุมหน้าผู้หนึ่งปรากฏตัวอยู่ใต้ร่ม
โลหะ แขนงหน้าหัวเราะบ้าคลั่ง “ช่างย่ำรองเท้าเหล็กจนลึกลงไม่อาจพบ สบช่อง
ได้มาโดยไม่เปลืองแรง”²⁸⁷ โดยแท้ ฮ่าๆๆ!”

เมื่อเห็นอีกฝ่าย ตีหลังจื่อก็จดจำได้ทันทีว่าคนผู้นี้คือคนร้ายเผาวัง
ปีโหยว เขากูร้ออย่างเคียดแค้นทันที “โจรชั่ว ตายเสียเถอะ!”

ว่าแล้วตีหลังจื่อก็ชักดาบออกมดั่งซิ่ง ถลาเข้าไปอีกฝ่าย

ส่วนคนอื่นๆ นอกจากเปาเจิ้งซึ่งไม่มีวรยุทธ์และโคหยาง ต่างโหมตัว
เข้าไปคนปิดคลุมใบหน้า

เผชิญหน้ากับการล้อมโจมตีของทุกคน คนปิดคลุมหน้ากลับไม่
หวาดหวั่นพรั่นพรึงสักนิด

พอเห็นชายแขนเสื้อขนาดใหญ่ม้วนขึ้น เปลวเพลิงสองสายก็พวยพุ่ง
ออกมาจากชายแขนเสื้อของคนปิดคลุมหน้า ด้วยความสนใจ ทุกคนได้แต่
หลบเลี้ยวกระโดดกลับมาอีกครั้ง

คนปิดคลุมหน้าหัวเราะลั่นอย่างได้ใจ “ฮาๆๆ โชคดีที่พวกเจ้าคิดหาวิธี
อันตังมานี้ออกมาได้! หากมิใช่พวกเจ้าสร้างรถล้อฟ้าชักนำสายฟ้าไป ข้าเองก็
คงไม่กล้าเข้ามา”

“เจ้าเป็นผู้ใดกันแน่” ตั้งหมีงสอบถามเสียงเย็นชา

อาศัยช่วงจังหวะที่ตั้งหมีงเฝ้าถาม หลิวสุยเฟิงแฉลบร่างไปยังที่ไม่ไกล
ด้านหลังคนปิดคลุมหน้า เตรียมลงมือลอบโจมตี

สำหรับคนในหน่วยดาวพิฆาต สิ่งที่เรียกว่ากฎเกณฑ์ทางยุทธภพไม่มี
ผลต่อพวกเขาแม้แต่น้อย พวกเขาตระหนักดีถึงฐานะของตนเอง ยิ่งกระจ่าง
ชัดแจ้งถึงหน้าที่รับผิดชอบของตนเอง ขอเพียงทำคดีได้อย่างราบรื่น ใน
สภาวารณณ์ที่ไม่ทำให้ผู้บริสุทธิ์เดือดร้อน ไม่ขัดต่อกฎหมาย ก็สามารถกระทำ
ได้ทุกวิถีทาง มิได้ด้วยเล่ห์ก็เอาด้วยกล

ในบรรดาทุกคนมีเพียงเสวียนเสวียนจื่อและตีหลังจื่อซึ่งรับมิก้อยได้กับ
พฤติกรรมของหลิวสุยเฟิง แต่ถึงอย่างไรทุกคนก็เป็นฝ่ายเดียวกัน จึงไม่อาจ
เปล่งเสียงให้ความแตก

---

287 หมายถึงพยายามตามหาเท่าไรก็ไม่พบ รุ่มๆ ก็ได้มาโดยไม่คาดคิดอย่างง่ายดาย

ส่วนเทียนจี๋จื่อ นั้น ด้วยอายุและประสบการณ์ของเขา เรื่องราวเหล่านี้ ล้วนมองอย่างทะลุปรุโปร่งแล้ว กฎเกณฑ์ ศีลธรรม สังขารอันใดในยุทธภพ สำหรับเขาแล้วล้วนไร้ประโยชน์ ในสายตาเขา ขอเพียงบรรลุเป้าหมายนั่นคือ วิธีการดี

แต่ที่ทำให้ทุกคนคาดไม่ถึงก็คือ คนปิดคลุมหน้าตื่นตัวระมัดระวังอย่างยิ่ง แม้หิวสยเฟิงเข้าไปใกล้โดยไร้สัมผัสเสียง แต่เหมือนเขาเตรียมพร้อมมาแล้ว กระนั้น เพียงหมุนตัวก็พ่นเปลวเพลิงใส่สายหนึ่ง ทำเอาหิวสยเฟิงตื่นตระหนก ไม่ทันคิดมาก กระโดดถอยกรุดห่างออกไปหลายจั้ง เมื่อยืนมั่นแล้วเหงื่อภาพก็แตกพลั๊กเต็มศีรษะ มองไปทางคนปิดคลุมหน้าอย่างนึกประหลาด ในดวงตาฉายความหวาดผวาลือขวัญ

สำหรับหน่วยดาวพิฆาตที่ผ่านคดีแปลกพิสดารบ่อยครั้งอย่างหิวสยเฟิง มักต้องต่อกรรับมือกับบุคคลที่มีวิธีการแปลกประหลาดหลายต่อหลายครั้ง แต่โดยทั่วไปแล้ว วรยุทธ์ของบุคคลประเภทนี้ล้วนไม่สูงส่งเลิศล้ำ อย่างไ้สู้ยในช่วงแรก แม้ศาสตร์ลวงตาของไ้สู้ยลี้ลับพิสดาร แต่ทันทีที่ถูกทลาย วรยุทธ์ของไ้สู้ยก็ไม่อาจสำแดงออกหน้าออกตาได้

และอย่างต่อเมื่อ วรยุทธ์ของนางถูกทำลายในตอนแรก ใช้ศาสตร์ลวงตาริดเงินทองอย่างกำเริบเลิບสาน ตัวนางไม่มีวรยุทธ์ป้องกันตนเอง ด้วยเหตุสุดวิสัย ถึงต้องเสาะหาสหายที่มีวรยุทธ์สูงส่งมาคุ้มครองตนเอง

ส่วนคนปิดคลุมหน้าในตอนนี้นี้กลับแตกต่าง เขาไม่เพียงมาวิธีการแปลกประหลาด มีความสามารถควบคุมเปลวเพลิง อีกทั้งจากการประมือในระยะสั้นๆ เมื่อครู่ก็พอมองออกว่า วรยุทธ์ของบุคคลผู้นี้สูงส่งแกร่งกล้า

บุคคลประเภทนี้กล่าวว่ายากรับมือ มีผู้กล่าวว่าน่ากลัว

หลังบีบให้หิวสยเฟิงล่าถอย คนปิดคลุมหน้าก็กวาดตามองทุกคน หัวเราะเสียงเยิบเยิ่นก่อนกล่าว “คิดหน่วงเหนี่ยวเวลาอี”

ทุกคนต่างเงิบงันไว้รั้วจี้ ส่วนคนปิดคลุมหน้าคล้ายไม่รีบร้อนกระนั้น ยืนนิ่งอยู่กับที่อย่างสุขุม กวาดตามองบริเวณโดยรอบอย่างไม่รีบร้อน ไม่ว่าที่

ไต่บังเกิดความเคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อย เขาก็หันขวับไปมองอย่างรวดเร็ว
หลิวสุยเฟิงทดลองหลายครั้งจนถูกเขาจับทางได้ ในที่สุดก็ไม่ผลิผลลาม
วูวามอีก

ทุกคนต่างแลกเปลี่ยนสายตาวางไร้รู้สึ่มเสียง แต่หลายคนเพิงร่วมมือ
กันเป็นครั้งแรก พร่องความรู้ใจกันไปมาก ในชั่วขณะมีรู้ว่าจะทำอย่างไรกับเขา
ดี

แม้สองฝ่ายขาดความรู้ใจกัน แต่ภายในหน่วยดาวพิฆาตและภายในวัง
ปู้ไหยต่างก็มีวิธีการของตนเอง

เทียนจีจื่อ เสวียนเสวียนจื่อ และตี้หิงจื่อต่างส่งสัญญาณทางสายตา
กันไม่หยุด บังเกิดแผนการขึ้นอย่างรวดเร็ว

ก่อนอื่นเป็นตี้หิงจื่อลงมือ เขาเลียนแบบท่าทางของหลิวสุยเฟิง สำแดง
วิชาตัวเบาอ้อมไปทางด้านหลังของคนปิดคลุมหน้า แต่ไม่เป็นฝ่ายจูโจม เพียง
แต่เบี่ยงเบนความสนใจของอีกฝ่าย

อาศัยช่วงจังหวะที่คนปิดคลุมหน้าหมุนตัว เสวียนเสวียนจื่อที่อยู่ด้าน
ข้างพลันยกขาเตะหินออกไปก้อนหนึ่ง ขณะเดียวกันเทียนจีจื่อซึ่งยืนบริเวณ
ด้านซ้ายของคนปิดคลุมหน้ากระโจนเข้าใส่อย่างรุนแรง

สามทิศทางเคลื่อนไหวพร้อมเพรียง ชั่วพริบตาทำลายความสัจดีเยียบ
คนอื่นๆ ต่างสะท้านไหว กล้ามเนื้อทั้งร่างเครียดขมึง อยู่ในท่าเตรียมพร้อม
ลงมือ

แต่คนปิดคลุมหน้ากลับสุมเยือกเย็นเป็นพิเศษ หรืออาจกล่าวได้ว่า
เจ้าเล่ห์นัก

ชั่วพริบตาที่เทียนจีจื่อลงมือ เขาก็หันขวับกลับมาทันที เพียงเบี่ยงตัว
กลับคล้ายเคลื่อนไหวอย่างปกติธรรมดา ก็หลบเลี่ยงก้อนหินที่เสวียนเสวียนจื่อ
เตะมาได้พ้น

ในชั่วแวบที่หันกลับมา ยิ่งเห็นความเคลื่อนไหวของเทียนจีจื่อได้อย่าง
กระจ่างชัดแจ้ง จึงรับมือทันกาลแน่นยำ ยกแขนพ่นเปลวเพลิงออกมาสายหนึ่ง

ปฏิกิริยาตอบสนองเช่นนี้ทุกคนต่างคาดเดาไว้แต่เนิ่นแล้ว แต่ต่อให้ล่วงรู้ก็อับจนหนทาง ได้แต่ถอยหลังหลบเลี่ยง

ทุกคนต่างสิ้นหวังในชั่วขณะ ต่างคิดว่าเป็นการลองที่ล้มเหลวอีกครั้ง แต่คาดไม่ถึงว่าหลังปล่อยเปลวเพลิงออกมาสายหนึ่งแล้ว คนปิดคลุมหน้าก็ถลอล่างกระชั้นขึ้นหน้าไล่ตามเทียนจีจื่อที่กำลังถอยกรูด คล้ายจะพิชิตสังหารเทียนจีจื่อในระยะเวลาอันสั้น

นี่เพราะเหตุใดกัน

ในใจทุกคนต่างบังเกิดความสงสัย

หรือว่าเขามีความแค้นกับนักพรตเทียนจีจื่อ

หรือเขาล่วงรู้ว่าในบรรดากลุ่มคนเหล่านี้ เทียนจีจื่อมีวรยุทธ์สูงสุด ดังนั้นจะจับโจรก็ต้องจับหัวหน้าโจรก่อน

หรือว่า...

ความคิดวุ่นผ่านสมองของทุกคนไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งในเวลาเพียงพริบตา แต่ไม่ว่าให้พวกเขาคิดกระຈ้าง ก็พบว่าคนปิดคลุมหน้าไปจากไต้หวัน โลหะรถล่อฟ้าเสียแล้ว

เทียนจีจื่อหมดหนทางต่อต้านโดยสิ้นเชิง ได้แต่ถอยกรูดห่างออกไป ล่อให้คนปิดคลุมหน้าไล่กวาด

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ประมือกับคนปิดคลุมหน้า แม้วรยุทธ์ของอีกฝ่ายสูงส่งแกร่งกล้า แต่ต่อให้แข็งแกร่งอย่างไร หรือต่อให้มีความสามารถควบคุมเปลวเพลิง เทียนจีจื่อก็มีความมั่นใจว่าอย่างน้อยภายในหลายสิบกระบวนท่า ตนย่อมไม่ตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ

ประมือหลายสิบกระบวนท่าเป็นเวลานานเท่าใด

และแย่งชิงรถล่อฟ้ากลับมาจำเป็นต้องใช้เวลานานเท่าใด

เทียนจีจื่อไม่คิดมากแม้แต่น้อย แทบจะตัดสินใจในทันที ใช้ตนเองเป็นเหยื่อชักนำให้อีกฝ่ายออกห่างจากรถล่อฟ้า แล้วรวบรวมพลังกำลังของทุกคนโจมตีสังหารเขาเสีย

ถึงขนาดว่าคิดหลอกล่อคนปิดคลุมหน้าให้ไถ่ลอกไปยิ่งขึ้น ชักนำ
สายฟ้าผ่ากระหน่ำสังหารคนปิดคลุมหน้าทิ้งเสีย

‘มาเถิด มาเถิด ยังขาดเพียงนิดเดียว!’

ครั้นเห็นว่าตนออกห่างจากรถล่อฟ้าเข้าสู่เขตฟ้าผ่า เทียนจีจื่อก็เตรียม
ตัวเตรียมใจพร้อมพลีชีพ แต่ทันใดนั้นเอง คนปิดคลุมหน้าก็ร้องเฮอะเย็นชา
เสียงหนึ่ง หมุนตัววับ และพื้นทะยานร่างตกบนหลังคารถล่อฟ้า

ไม่รอให้ทุกคนประหลาดใจ เขาก็โบกมือสะบัดเหล็กแหลมบนหลังคา
ทิ้ง จากนั้นสองแขนยกขึ้นปล่อยเปลวเพลิงไปโดยรอบ

เมื่อเขาบีบทุกคนให้ถอยร่นแล้ว ก็กระโดดลงจากหลังคารถล่อฟ้า ผลุลบ
หลบเข้าไปใต้ร่มโลหะ

ทุกคนไม่ทันได้คิด ก็เห็นเหล็กแหลมล่อฟ้าร่วงตกลงบนพื้นเสียงดัง
สนั่น

เปรี้ยง!

“ทุกคนระวัง!” หลิวสุยเฟิงตะโกนลั่น รีบกระโดดหลบไปด้านข้าง

เมื่อเหล็กแหลมเหนือหลังคาหักสะบั้นลง ความสามารถในการดึงดูด
สายฟ้าก็ประหนึ่งมลายหายไปสิ้น อสนีบาตเริ่มดุเดือดรุนแรงขึ้นใหม่อีกครา ผ่า
กระหน่ำใส่ทุกคนทันที

ด้วยความสนใจ ทุกคนได้แต่หลบซ่อนอย่างโกลาหล ชั่วขณะทุกคน
ตกอยู่ในสภาพน่าอณาภัย

คนปิดคลุมหน้าที่ยืนใต้ร่มโลหะจ้องมองสภาพการณ์ทุกสิ่งทุกอย่าง อด
หัวเราะลั่นอย่างคลุ้มคลั่งมิได้ แต่เขาก็ระแวงระวังยิ่งนัก เพียงเห็นคน
เคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ก็รีบปล่อยเปลวเพลิงบีบให้คนผู้นั้นถอยร่น ไม่คิดเหลือ
ทางรอดให้ทุกคนเลยแม้แต่น้อย

ทุกคนถูกสายฟ้าฟาดกระหน่ำไม่ยั้ง ได้แต่หลบซ้ายเบี่ยงขวา ผู้ที่มี
วรยุทธ์นั้นค่อยยังชั่ว แม้ความเคลื่อนไหวไม่ว่องไวปราดเปรียวเท่าความเร็วของ
สายฟ้า แต่หลังจากฝึกฝนวรยุทธ์จนถึงระดับขั้นหนึ่งแล้ว ความคล่องแคล่ว

ทุกคนต่างรู้ดีว่าเป็นเพียงส่วนที่ไหลออกมาให้เห็น รายละเอียดที่มาก

กว่านั้นย่อมซุกซ่อนอยู่ในอารมณ์ของคนปิดคลุมหน้า ไม่เปิดเผยให้เห็น

“ ‘ภาพลักษณ์’ ของหยวนเทียนกังกับหลี่จื้อเฟิงเล่ากันว่า พยากรณ์เรื่องราวในอนาคตไว้สิ้น กลับไม่ทราบว่าคุณเขาได้พยากรณ์เรื่องในวันนี้ไว้หรือไม่ ฮ่าๆๆ” คนปิดคลุมหน้าหัวเราะลั่นไม่ยอมหยุด

บัดนี้ทุกคนไม่มีเวลาต่อปากต่อคำกับเขา ต่างคนต่างขบคิดเร็วรีไรใจ คิดหาวิธีพลิกแพลงเป็นชนะ

ในบรรดาคนเหล่านี้เทียนจี้จื่อและตั้งหมิงไม่ว่าวรยุทธ์หรือศักดิ์ฐานะตำแหน่งล้วนสูงสุด ไม่อาจให้ผู้ต่อยอาวุธเสี่ยงภัย ดังนั้นผู้ชิงลงมือก่อนจึงเป็นพวกเขาทั้งสองคน

เห็นทั้งสองคนสลักกันทะยานร่างขึ้น จูโหมใส่คนปิดคลุมหน้าเป็นระยะ เพียงแตะสัมผัสก็ล่าถอย กลับมากอยหลบซ่อนสายฟ้าผ่าในแอ่งหลุม จากนั้นจึงเริ่มโจมตีอีกครั้ง เมื่อแล้วเสร็จก็ถอยกลับมา บ่อยครั้งที่พวกเขาเพิ่งกลับมาถึงแอ่งหลุม บริเวณที่ยืนอยู่เมื่อครู่ก็ถูกสายฟ้าฟาดกระหน่ำ

คนปิดคลุมหน้าบ้างก็ใช้เปลวเพลิงบีบให้พวกเขาล่าถอย บ้างก็ใช้พลังหมัดขาด้านรับ ไม่ยอมให้พวกเขาเข้าสู่ใต้ร่มโลหะ

มีเทียนจี้จื่อและตั้งหมิงกระทำเป็นตัวอย่าง คนอื่นๆ จึงเริ่มลงมือ อาศัยจังหวะลงมือ ทุกคนเริ่มแลกเปลี่ยนสื่อสารกัน

ไม่นานนักหลิวสุยเฟิงและไต้ล้วยเข้าประชิดใกล้ สองคนสบตากันแวบหนึ่ง หลิวสุยเฟิงกระทำสัญญาณมือเร็วรีไต้ล้วยพยักหน้าจริงจึงเป็นนัยว่าเข้าใจ

วรยุทธ์ของเทียนจี้จื่อสูงสุด ยามหลบเลี่ยงฟ้าผ่าก็สะดวกง่ายตายที่สุด ขณะเดียวกันเขาก็เคียดแค้นชิงชิงคนปิดคลุมหน้านัก จึงโจมตีอีกฝ่ายอย่างดุเดือดเลือดพลาญ แม้ถูกคนปิดคลุมหน้าใช้เปลวเพลิงบีบให้ถอยร่นทุกครั้ง แต่กลับเบี่ยงเบนสมาธิของคนปิดคลุมหน้าได้อย่างมาก

เมื่อเขาเข้าไปใกล้และถูกเปลวเพลิงพวยพุ่งใส่อีกครั้ง หลิวสุยเฟิงก็พลันลำแดงพลังคำรามวิเศษจากทางด้านซ้าย ได้ยินเสียงสนั่นหวั่นไหวคล้ายราชสีห์คำรามก้องพงไพร และละม้ายพายุโหมพัดสะเทือนฟ้าสะท้านแผ่นดิน คลื่น

เสียงรุนแรงกระเพื่อมแผ่ซ่าน ร่างของคนปิดคลุมหน้าวูปไหว พลันลอยหวิว กระเด็นไปด้านหลัง ชั่วขณะนั้นหมวดเคราสะบัดปลิว ยิ่งไปกว่านั้นผ้าปิดคลุม หน้าก็ร่วงจากใบหน้า เผยให้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริง

“ฮาฟีน เป็นเจ้า?” ตั้งหมิงกู๋ร้องเสียงดัง

ที่แท้คนผู้นี้มิใช่คนอื่นไกล ถึงกับเป็นฮาฟีนราชครูแห่งซีตัน

ร่างฮาฟีนลอยคว้างกลางฟ้าแต่ยังไม่ยอมจำนน ยกแขนพ่นเปลวเพลิง ออกมาอีกสาย ชัดขวางการไล่ล่าอย่างกระชั้นของหลิวสยู่เฟิง ไท่ลู่ฉวนวยโอกาส นี้กระโดดทะยานร่างขึ้นจากอีกด้าน หนึ่งฝ่ามือซัดใส่แผ่นหลังบริเวณหัวใจของ ฮาฟีน

พลัก!

เสียงทิ่มก้องแว่วดัง ฮาฟีนถูกฝ่ามือซัดใส่อย่างจัง กระอักโลหิตเห็น ลอยไปเบื้องหน้า

ทว่าวรยุทธ์ของเขาน่าตื่นตระหนก ภายใต้อาภรณ์เช่นนี้ยังคงไม่ สะทกสะท้าน อาศัยแรงฝ่ามือของไท่ลู่ฉวนวยไล่ล่าก้ามวุ่นหน้ากลางอากาศ ขณะ เดียวกันขาขวาก็จัดวางอย่างคล่องแคล่วปราดเปรี้ยวไปด้านหลัง

เสียงดังพลักหนึ่ง ไท่ลู่ฉวนวยไม่ทันหลบเลี่ยงพลันกระอักโลหิตลอย กระเด็น

สำหรับฮาฟีนแล้ว วรยุทธ์ของไท่ลู่ฉวนวยอันทรงพลัง แม้มือซัดฝ่ามือถูกเขา อย่างจัง แต่หลังจากกระอักโลหิตแล้ว ชับปราดแทนที่ที่ซัดพุ่งเข้าร่าง ยังเหลือ อาการบาดเจ็บเล็กน้อย มิใช่ปัญหาใหญ่โต นั่งขัดสมาธิสักพักก็ฟื้นคืนสภาพ

แต่สำหรับสภาพร่างกายอันแปลกพิสดารของไท่ลู่ฉวนวย อย่าว่าแต่กระอัก โลหิตหนึ่งคำ ต่อให้อวัยวะตันภายในทั้งห้าและอวัยวะกลางภายในทั้งหก กระอักออกมาจนสิ้นก็ไม่เป็นอันใด

นับว่าไท่ลู่ฉวนวย ภูตตะลอมกระเด็น ขณะที่ลอยอยู่กลางอากาศ สายฟ้ากลับฟาดผ่าต่อเนื่องลงมาหลายครั้ง โดอนร่างของเขาอย่างจัง

ไท่ลู่ฉวนวยกระอักโลหิตหนึ่งคำ จากนั้นก็ตกลงไปกองบนพื้นอย่างสิ้นแรง

ชั่วขณะเป็นตายไม่อาจคาดการณ์

“ไท่ลู่ย!” เหยาทงและเปาเจิ้งร้องลั่น รีบวิ่งเข้าไปใกล้อย่างร้อนใจ
ตอนนี้เองทุกคนมองเห็นโฉมหน้าของฮาฟีน ต่างตระหนกตะลึงงัน จาก
นั้นต่างก็ทำหน้าฉงนฉงนาม

เป็นพวกที่ดันตามคาตอย่างนั้นหรือ

เป็นพวกเขาอยู่เบื้องหลังคอยก่อความวุ่นวายด้วยประสงค์ครอบครอง
‘ภาพลักษณ์’ อย่างนั้นหรือ

ไม่ว่าอย่างไร ไม่อาจให้พวกเขากระทำการสำเร็จได้

หลิวสุยเฟิงกับตังหมิงสบตากันแวบหนึ่ง ต่างเข้าใจความนัยจากแววตา
ของอีกฝ่าย

“เป็นเจ้าจริงเสียด้วย ราชครูแห่งซีตัน” บัดนี้ตั้หลิงจื่อถูกก้องอย่างโมโห
ฮาฟีนลูปคลำใบหน้าคราหนึ่ง พบว่าผ้าคลุมหน้าหายไปแล้วแต่ก็ไม่
ลนลาน กลับเสะยะยิ้มเยินชา

“ฮึ! ต่อให้พวกเจ้ารู้ว่าเป็นข้าแล้วอย่างไรเล่า ถึงอย่างไรวันนี้พวกเจ้า
ล้วนต้องตาย!”

ตอนนี้เหยาทงและเปาเจิ้งถูมาถึงข้างกายไท่ลู่ย ประจักษ์แก่สายตา
ว่าใบหน้าที่ลู่ยเกรี้ยวคำ สลบสลไม่ฟื้น ร่างกายยังคงกรุ่นไอควัน เหยาทง
โกรธแค้นขึ้นมาทันที รู้สึกเพียงเพลิงโทะสะในร่างพุ่งปรี่ท่วมทับ เพียงชั่วพริบตา
สองตาของนางก็ชานโลहित ดวงตาพร่ามัว

ส่วนอีกด้านหนึ่ง เทียนจื่อจื่อ ตังหมิง หลิวสุยเฟิง เสวียนเสวียนจื่อ และ
ตั้หลิงจื่อ ต่างผลัดกันเข้าโจมตีฮาฟีน คนหนึ่งลงมือหนึ่งกระบวนท่า อีกคนรีบ
โจมตีอีกหนึ่งกระบวนท่าจากอีกฟาก

ทุกคนต่างจู่โจมแล้วล่าถอยทันที ประการแรกด้วยเกรงว่าจะถูกเปลว
เพลิงของฮาฟีนเผาผลาญ อีกประการก็เพื่อหลบเลียงสายฟ้าผ่า ลำแดงไปหนึ่ง
กระบวนท่าแล้วก็รีบถอยไปตั้งหลักที่แอ่งหลุมก่อนปรากฏกายอีกครั้ง

เพียงแต่ฮาฟีนมีเปลวเพลิงและสายฟ้าคอยช่วยเหลือ ผนวกกับวรยุทธ์

ก็สูงส่งแกร่งกล้า ยืนไ้ตร่มโลหะใช้เปลวเพลิงหรือวายุรุธ แม้ทุกคนเปิดศึก
สลั้บหมุนเวียนโจมตีก็ไม้อาจทำอันใดเขาได้

ในตอนนี้องเหยากวงที่อยู่ห่างออกไปพลันหมุนตัวขวับ จ้องฮาฟีน
ดวงตาลน กระแสโลหิตเหี้ยมอำมหิตราวกับสัตว์ป่าดุร้ายดึกดำบรรพ์พุ่งทะยาน
ฟ้า

บัดนี้เหยากวงบ้าระท่าโดยสิ้นเชิงแล้ว ไร้ซึ่งสติสัมปชัญญะ มีเพียงความ
คิดสังหารตามสัญชาตญาณขับเคลื่อนให้นางสาวเท้ายาวไปทางฮาฟีน

“แยะแล้ว! เหยากวงบ้าระท่าแล้ว!” หลิวสุยเฟิงและตั้งหมีงต่างตะลึงงัน
แต่จนปัญญาจะเข้าห้ามปราม

แต่เปาเจิ้งไม่เข้าใจความเป็นมาเป็นไป ไม้รู้โดยสิ้นเชิงว่าเกิดอันใดขึ้น
เห็นเหยากวงลุกขึ้นเดินเข้าไปหาฮาฟีน เขาไม่เข้าใจเป็นลำดับแรก ต่อมาก็คิด
ว่าเหยากวงคิดแก้แค้นแทนไ้สุ้ย จึงโอบประคองไ้สุ้ยไว้ด้านหลังแล้วตะโกน
เรียกเสียงดัง

“เหยากวง ท่านระวังตัวด้วย! เหยากวง...”

อีกฟากหนึ่ง ไคหยางที่หลบซ่อนอยู่ในแอ่งหลุมได้ยินเสียงตะโกนของ
เปาเจิ้งจึงมองไป ก่อนอุทานอย่างตื่นตระหนก “เหยากวงสำแดงพลังระท่าแล้ว!”

สายฟ้าดุร้ายราวกับบอสรพิษฟาดกระหน่ำไล่ตามรอยย่ำของเหยากวงไม่
หยุดยั้ง แต่เหยากวงในบัดนี้ประจุกพินแทงไม่เข้า ฟ้าผ่าเปลวเพลิงไม้อาจ
กล้ากราย ถูกสายฟ้าฟาดจำนวนนับไม่ถ้วนก็เพียงแต่ชะงักไปครู่หนึ่ง แล้ว
สาวเท้าเดินสืบเนื่องต่อไป

กระแสพลังไร้รูปสายหนึ่งโหมซัดร่างเหยากวง เสื้อผ้าอาภรณ์คล้าย
ขยายพองขึ้น

กล้ำเนื้อ กระดุก โลหิต... เหยากวงในบัดนี้ราวกับกำลังเดือดพล่าน
ลุกโชน ประจุกปีศาจมารร้ายยำเหี้ยมออกมาจากนรก รังสีฆ่าฟันและความ
อำมหิตไร้รูปห้อมล้อมรอบตัวนาง ผู้ได้พบเห็นต่างบังเกิดความกริ่งเกรง

เหียนจีจื่อและคนของวังปีโหยวล้วนสังเกตเห็นความผิดปกติของนาง

ต่างเผยสีหน้าสะท้านผวา ไม่ทราบสาเหตุใดนางถึงเปลี่ยนแปลงเช่นนี้

มีเพียงเทียนจีจื่อที่อายุยืนนานเพียงพอ เชี่ยวชาญรู้ซึ่งในตำราคัมภีร์โบราณ รู้สิกร่ำไรว่าสภาพของเหยากงตอนนี้อัลลบล้ายเผ่าแม่มดที่เล่าลือในโบราณกาล

ที่เรียกขานว่าเผ่าแม่มด เป็นเผ่าดั้งเดิมของเผ่าจีวหลี่ เล่าขานกันว่าเป็นผู้ครอบครองแผ่นฟ้าปฐพีในยุคนุพกาล ก่อนเผ่ามนุษย์ถือกำเนิดถึงหนึ่งล้านล้านปี ต่อมาเกิดสงครามกับเผ่าภูต ราชณาสูรไปพร้อมกัน นับแต่นั้นมาเผ่าแม่มดและเผ่าภูตในแดนโลกก็ล่มสลาย เผ่ามนุษย์ครอบครองฟ้า

แน่นอนว่าเหล่านี้ล้วนเป็นเทพปรณัม ไม่ว่าผู้ใดต่างไม่รู้จริงแท้

ทว่าเห็นเหยากงไม่เกรงกลัวสายฟ้า ทำทางดูร้ายโหดเหี้ยมท่วมท้น กลับอัลลบล้ายเผ่าแม่มดในตำนานเทพเจ้าโบราณอยู่บ้าง

สติและจิตใจของเทียนจีจื่อสะท้านไหว หรือว่าตำนานเทพเจ้าเหล่านั้นเป็นเรื่องจริง หรือกล่าวได้ว่ามีบางส่วนเป็นความจริง

ขณะที่เขาคิดฟุ้งซ่านอยู่นั่นเอง เหยากงก็ฝ่าอสนีบาตเข้าโจมตีฮาฟีนแล้ว

การโจมตีของเหยากงตรงไปตรงมาและหยาบกระด้างยิ่งนัก เอื่อยอย่างง่ายตายก็คือโถมใส่ต่อยหัตถ์รุนแรง

เบรียง!

หนึ่งหัตถ์ชกออก มิรู้ว่าเป็นความบังเอิญหรือไร อสนีบาตฟาดเบรียงลงบนหัตถ์ของนางพอดี พินิจแล้วกลับอัลลบล้ายเหยากงออกหนึ่งหัตถ์ สายฟ้าฟาดกระหน่ำประสมโรงกระนั้น น่าครั่นคร้ามยำเกรง ยิ่งใหญ่อหังการถึงขีดสุด

ฮาฟีนมองเหยากงอย่างตื่นตะลึง อึ้งงันไปครู่ใหญ่ จนกระทั่งหัตถ์ของเหยากงประชิดใกล้ เขาถึงตั้งสติได้ พลาดโอกาสฟันเปลวเพลิง ได้แต่ต้านรับด้วยหัตถ์ขา

ทว่าเหยากงที่อยู่ใ้สภาวะบ้ำระท้านนั้นพละกำลังมหาศาลไร้สิ้นสุด พลัง

ป้องกันก็เพิ่มขึ้นมาก กอปรกับสายฟ้าฟาดกระหน่ำบนหมัด ฮาฟีนไม่กล้าปะทะโดยตรง ได้แต่เพียงต่อสู้ด้วยวิชายุทธ์อันประณีตปลีกย่อย

วรยุทธ์ของฮาฟีนสูงส่งเลิศล้ำเป็นพิเศษ แต่วิชายุทธ์ของเขานั้นโดยมากใช้สำหรับไล่ล่าสังหารในสนามรบ หากไม่เจ้จ้งฝ่าเผยก็อำมหิตโหดเหี้ยม แต่ถ้าว่ถึงวิชายุทธ์อันประณีตปลีกย่อย เขายังห่างชั้นไกลลิบลับ

ผนวกกับก่อนหน้าสะท้านยาเกรงต่อท่าทีของเหยากวง แทบจะชั่ววูบริบตาที่ประมือ ฮาฟีนก็ตกเป็นรองทันที จำเป็นต้องประมือไปพลางถอยร่นไปพลาง แม้ไม่ห่างจากบริเวณรล่อฟ้า แต่ก็ไม่ได้เปรียบเหมือนก่อนหน้าอีกต่อไป

ตั้งหมิงเห็นโอกาสไม่อาจคลาด รีบร้องเรียกทุกคน “ทุกคนลุยเข้าไปพร้อมกัน!”

พอได้ยิน ทุกคนต่างก็เกิดปฏิกิริยาตอบสนอง ทะยานร่างเข้าโจมตีฮาฟีนทันที

ฮาฟีนแค้นเคืองจนกัดฟันกรอด คิดพ่นเปลวเพลิง แต่ถูกเหยากวงพันธนาการ ชักมือไม่ออกเลยแม้แต่น้อย พลละกำลังและสภาวะการณ์ของเหยากวงในบัดนี้ช่างน่าหวาดหวั่นขวัญผวายิ่งนัก ฮาฟีนไม่กล้ารับหมัดของนางอย่างจะเจ้จ้ง เกรงว่าจะอัดเขาจนหักสะบั้นเป็นชิ้น ความคิดล่าถอยบังเกิดขึ้นด้วยความจนใจ ลอบตัดสินใจว่าหากไม่มีโอกาสพลิกผัน ตนคงได้แต่ถอยร่นหนีไปก่อน

เสียงดังเบรียงพลันก้องสนั่นกลางอากาศ สายฟ้าขนาดใหญ่เท่าลำแขนเด็กน้อยฟาดกระหน่ำลงมา ถูกกระหม่อมของเหยากวงเข้าอย่างจัง

ร่างของเหยากวงชะงักงัน สีแดงภายในดวงตาค่อยๆ จางลง สติเริ่มกลับมาบ้าง

ฮาฟีนนึกยินดี ทางหนึ่งหลบเลี่ยงการล้อมโจมตีของคนอื่นๆ อีกทางก็ฉวยโอกาสลงมือ หนึ่งหมัดชกใส่ทรวงอกเหยากวงจนนางถอยกรูดไปหลายก้าว จากนั้นเขาก็หัวเราะบ้าคลั่ง กางสองแขนออก หมุนตัวตัวอยู่กับที่ราวกับ

ลูกช่าง พร้อมกันนั้นเปลวเพลิงขาวโพลนก็พุ่งปราดออกมาประดุจวงแหวน
เพลิง บีบให้ทุกคนถอยร่นหลบหนี

“ให้พวกเจ้าได้ลิ้มลองเปลวเพลิงขาวโพลนที่ทรงพลังกว่าเปลวเพลิง
สีแดงถึงสิบเท่า ฮ่าๆ” ฮาฟันหัวเราะอย่างวิกลจริตไม่ยอมหยุด

เทียนจีจื่อร้องเตือนทุกคนเสียงดังลั่น “รีบถอย! เพลิงนี้ไม่อาจต้าน
รับ!”

ทุกคนถอยกรูดเร็วรี แต่เทียนจีจื่อยังคงคิดฝันจุ่ม ผู้ที่มีความคิด
เดียวกันก็คือตังหมิง

ส่วนคนอื่นๆ ต่างล่าถอยในสภาพน่าอนาถ แขนเสื้อหลิวสุยเพิงติดไฟ
รีบหนีกระซุกแขนเสื้อออก

ฮาฟันหัวเราะสะใจคล้ายปีศาจมารร้ายตนหนึ่ง กราดฟันเปลวเพลิงไล่
สี่ทิศรอบด้านไม่หยุด เปลวเพลิงสายหนึ่งถูกเสาศิลาขนาดยักษ์โดยไม่รู้ตัว

เปลวเพลิงขาวโพลนนี้แปลกพิกลนัก ดังแผลเน่าพุพองติดกระดูก แม้
เผาไหม้บนศิลา ยังคงลุกโชติช่วง ไม่มีที่ท่าว่าจะดับมอด

เปลวเพลิงขาวโพลนลุกกลามอย่างรวดเร็ว เสาศิลาถูกเปลวอัคคีห่อหุ้ม
คล้ายคบเพลิงขนาดยักษ์

ตอนนี้เองเหยากวกคืนสติกลับมาอย่างสมบูรณ์แล้ว แต่นางยังคงไม่
เข้าใจว่าเกิดอันใดขึ้นในชั่วขณะ ทันใดนั้นอสณิบาตฟาดลงมาอีกสายจากปากฟ้า
ไคหยางทะยานร่างขึ้นหนีพลัน โอบกอดเหยากวก ทั้งสองกลิ้งตัวบนพื้นหลาย
รอบ หลบเลี่ยงมาถึงอีกปาก

เปลวเพลิงขาวโพลนเผาไหม้เสาศิลาอย่างร้อนแรงโชติช่วง เด่นชัดว่า
แปลกพิสดารยิ่ง

ฮาฟันยืนอยู่ใต้ร่มโลหะ หัวเราะเสียดิน่าเกรงขามไปรอบด้าน “ข้ามี
เปลวเพลิงร้อนแรงและสายฟ้าคอยช่วยเหลือ ต่อให้พวกเจ้าเป็นผู้กล้าเก่งกาจ
ก็ไม่มีผู้ใดทำอันใดซ้ำได้! ฮ่าๆๆ”

เขาเหงานหน้าหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง แม้ทุกคนเคียดแค้นสุดแสน แต่

สถานการณ์เป็นเช่นนี้ก็ได้แต่หลบซ่อนในแอ่งหลุม จนปัญญาแก้ไข

เพราะเปลวเพลิงชาวโพลนเผาผลาญ เสาศิลาขนาดยักษ์พลันส่งเสียง
ปริแตกลั่นเปรี้ยะ จากนั้นแผ่นหินเป็นชิ้นก็กะเทาะหลุดล่อน เผยให้เห็น
แสงทองอร่ามส่วนหนึ่ง ล่องสะท้อนดวงตาของทุกคน

ทุกคนต่างตะลึงงันกับความเปลี่ยนแปลงของเสาศิลานี้ ฮาฟนั้นก็หุบปาก
อย่างตกตะลึง หมุนตัวหันไปมองเสาศิลา

ภายใต้สายตาของทุกคน แผ่นศิลาหลุดล่อนมากขึ้นเรื่อยๆ ท่ามกลาง
เปลวเพลิงลามเลีย สุดท้ายเผยให้เห็นป้ายทองแดงขนาดมหึมา

ความสูงของป้ายทองแดงแม้ไม่อาจเทียบศิลาขนาดยักษ์แต่เดิม แต่ยัง
สูงกว่ายอดเหล็กแหลมบนหลังคารถล้อฟ้ามากนัก ทันทีที่เผยให้เห็นก็ดึงดูด
สายฟ้าทันที ชั่วพริบตาทั้งแผ่นป้ายทองแดงปกคลุมไปด้วยเปลวเพลิงชาว
โพลนและอสณิบาตแดงเพลิงจ้า สภาพสีสนของมันราวกับภาพฝันมาตา ทำให้
ดวงตาของผู้คนพร่ามัว

ดีที่หลังจื่อแผดเสียงอย่างตื่นตะลึง “ ‘ภาพพลั๊กหลัง’ ปรากฏต่อโลกหล้า
แล้ว!”

เทียนจื่อจื่อยืนนิ่งงันมองป้ายทองแดง เอ่ยพึมพำ “ที่แท้ ‘ภาพพลั๊กหลัง’
ซุกซ่อนอยู่ที่นี้!”

ฮาฟนัต้นเต็นยินดีแทบคลั่ง เขายืนตรงหน้าป้ายทองแดง มองเห็นอักษร
โบราณที่ปรากฏบนป้ายทองแดง “เงาขาดหนึ่งนิ้ว คลาดเคลื่อนพันลี้ พิกัด
ชั่วเหินอ สูงต่ำแตกต่าง...”

ดังหมีงาหวาดอย่างเร่งร้อนขึ้นทันที “ป้ายทองแดงดึงดูดสายฟ้า รีบชิง
‘ภาพพลั๊กหลัง’ ”

ทุกคนตระหนกได้ ต่างกระโดดพรวดขึ้นดั่งพยัคฆ์ กระโจนใส่ฮาฟนั
ฮาฟนัไร้ซึ่งสายฟ้าคอยช่วยเหลือ ได้แต่เพียงพื้พาวรยุทธ์และอาวุธ
เพลิงต่อสู้กับทุกคนที่จู่โจมเข้ามาจากทุกสารทิศ มิใช่เป็นพัลวันในช่วงขณะ
ยิ่งกว่านั้นสมาธิของเขายู่ที่ตัวอักษรบนป้ายทองแดง เหลือกำลังวังชา

เพียงทำส่วนต่อกรกับศัตรู อีกไม่นานคงตกเป็นรอง

ตอนนี้เองสายฟ้าพลันพาดเปรี้ยงลงกะทันหัน ดังหมีซึ่งกำลังโจมตี
ฮาพันถูกผ่าเข้าอย่างจังร่วงตกจากอากาศ หลิวสุยเพิงตกตะลึง ไม่ทันใส่ใจ
โจมตีฮาพัน พุ่งแหลบมารวบตัวดังหมีหลบหลีกออกไป

ทุกคนต่างหยุดมืออย่างตกตะลึง เหลียวซ้ายแลขวา

เทียนจีจื่อมองสายฟ้าอย่างประหลาดใจ “ยังมีฟ้าผ่าทำร้ายคนได้อีก
หรือ”

“ฮ่าๆๆ”

เพิงสิ้นเสียงเทียนจีจื่อ เสียงหัวเราะประหลาดลึกลับสะท้อนก้องกลาง
หุบเขา

“ผู้ใด!”

ทุกคนตื่นตระหนก ต่างอยู่ในท่าเตรียมพร้อม มองสี่ทิศรอบด้านอย่าง
ตื่นตัวระแวงระวัง ไม่สนใจโจมตีฮาพันอีกต่อไป

ส่วนฮาพันกลับฉวยโอกาสหมุนตัว กวาดตามองตัวอักษรบนป้าย
ทองแดงอย่างรวดเร็ว จดจำไว้ในใจ

เสียงหัวเราะแปลกพิกลก้องสะท้อนในหุบเขา ทันใดนั้นบุคคลผู้หนึ่ง
สวมหน้ากากพิสดารลึกลับ ในมือถือไม้เท้ารูปร่างประหลาดแปลกตา เห็นลอย
จากกลางอากาศเข้ามาตกใต้ร่มโลหะ

คนผู้นี้สวมชุดกระชับร่าง ใบหน้าสวมหน้ากาก ไม่ทำในมือคล้ายไม้
คล้ายโลหะ สีด้าเมี่ยมไม่อาจแยกแยะว่าทำจากวัสดุใด ยอดไม้เท้าเลี่ยมดวง
แก้วขนาดใหญ่เท่ากำปั้นเจียรไนตัดเหลี่ยมชัดเจน เหนือดวงแก้วเป็นรังสี
เรื่อเรือง บางครั้งเป็นสีชมพู บางครั้งเป็นสีม่วงคราม ประดุจมีชีวิตทั้งคล้าย
สายธารหลังไหล แปรผันไม่หยุดในหนึ่งเค่อ

เมื่อเห็นผู้มา ฮาพันทั้งประหลาดใจระคนยินดี “ในที่สุดท่านก็มาแล้ว!”

“‘ภาพพลั๊กหลัง’ ปรากฏต่อโลกหล้า ข้าไหนเลยจะไม่มา” บุคคลลึกลับ
เอ่ยเสียงเรียบ หลังยืนมั่นแล้วก็กวาดตามองทุกคน ความเยียบเย็นนายขัด

ในดวงตา

ตั้งหมิงถูกหลิวสุยเฟิงประคองไว้ ค่อยๆ ยืนมั่น กวาดตามองโดยรอบ
หนึ่งเดียว พบว่าพวกเขายังคงยืนอยู่ แต่ไม่มีสายฟ้าผ่าใส่ร่างของพวกเขาแล้ว
สายฟ้าที่ผ่าลงมาเป็นระยะยังคงตกลงที่ป้ายทองแดง ในชั่วขณะเหตุการณ์
สงบนิ่ง

“เจ้าเป็นผู้ใดกัน!” ตั้งหมิงทวาดถามเสียงทุ้ม

บุคคลลึกลับไม่ตอบ เพียงเงยหน้ามองอักษรบนป้ายทองแดง

เปลวไฟลามเลียบนแผ่นป้าย อักษรบางตัวไม่สมบูรณ์ บุคคลลึกลับ

โบกมือวูบ บัดเปลวเพลิงออกไป

ตอนนั้นตั้งหมิงกัดฟันตวาดลั่น “ลงมือพร้อมกัน! จัดการพวกมัน!”

บุคคลลึกลับแค้นเสียงเย็นชาคราหนึ่ง ยกแขนขวาขึ้น ดวงแก้วบนยอด
ไม้เท้าพลันยิงสายฟ้าคล้ายอสรพิษพุ่งวาบใส่ตั้งหมิง

ตั้งหมิงตระหนกตกใจ รีบเบี่ยงหลบไปด้านข้าง สายฟ้าผ่าใส่พื้นดิน

“เจ้าถึงกับยิงสายฟ้าได้?” เทียนจีจื่อตระหนกยั้ง

บุคคลลึกลับครานี้หันมามองเทียนจีจื่อแวบหนึ่ง แววดาวบไหวก่อน
แปรเปลี่ยนเป็นเฉยเมย แล้วหันไปมองป้ายทองแดง

เปาเจิ้งยังคงคุกเข่าอยู่ข้างไถ่ล้วย เห็นสภาพการณ์นี้ก็ลึกลับพรวดขึ้นอย่าง
ตกตะลึง ชี้ไปทางบุคคลลึกลับ

“เป็นเจ้า! เจ้ามีพลังอสถินาต! คนสังหารนักพรตชงเสวียนแห่งอาราม
คงซางก็คือเจ้า!”

บุคคลลึกลับค่อยๆ หมุนตัวกลับมา มองไปทางเปาเจิ้ง พยักหน้าอย่าง
ไม่สะทกสะท้าน “มิผิด! ผู้สังหารชงเสวียนก็คือข้า! หึๆ หรือกล่าวได้ว่าเป็น
ไม้เท้าเทพอสถินของข้า!”

เขาค่อยๆ ชูไม้เท้าในมือขวาขึ้น เอ่ยเสียงราบเรียบ “ข้ามีไม้เท้านี้ก็คือ
เทพอสถิน พวกเจ้าทำอันใดข้ามิได้ก็แยกย้ายไปเสียเถอะ”

พุดจบเขาก็หันไปมองป้ายทองแดง

เปลวเพลิงลุกโชนพลิกม้วนเป็นเกลียว สายฟ้าแลบแปลบปลาบกระหัด
พันเกี่ยวเป็นระยะ ตัวอักษรโบราณปรากฏให้เห็นเป็นครั้งคราว

บุคคลลึกลับพลันบิดตาโพล่ง เส้นเลือดที่บิดโปนบนฝ่ามือซึ่งกำไม้เท้า
อยู่เด่นตูดๆ น้ำเสียงเยียบเย็นแต่ไรมาพลันเอ่ยขึ้นอย่างเดือดดาล “นี่มิใช่ ‘ภาพ
ผลึกหลัง!’ ”

ทุกคนต่างอึ้งงัน ฮาฟั่นที่เตรียมป้องกันทุกคนโจมตีก็รีบหมุนตัวกลับ
ไปเพ่งมอง

บุคคลลึกลับจ้องป้ายทองแดงอย่างโมโหเป็นพื้นเป็นไฟ ตะโกนลั่น
“นี่มิใช่ ‘ภาพผลึกหลัง!’” นี่เป็นคำปริศนาบอกใบ้ที่ซ่อนของ ‘ภาพผลึกหลัง’
หยวนเทียนกั๋ง หลี่ฉุนเฟิง สองเฒ่าเจ้าเล่ห์ มักเสริมทำลึกลับซับซ้อนตบตา
คน! ข้าพยายามทุกวิถีทาง พวกเขาถึงกับทิ้งเพียงคำปริศนาหนึ่งบทให้ข้า!”

ทุกคนต่างตะลึงงัน ชั่วขณะต่างมองหน้ากันลึกลับ ไม่ทราบว่าจะกล่าว
อย่างไร

ขณะที่ทุกคนชะงักงันนั้นเอง ไ่ลู่ซึ่งอยู่ในแอ่งหลุมพื้นตัวขึ้นมามีอย่าง
ช้าๆ

เขาโงนงนพลิกตัวขึ้นหนึ่ง ทว่าสีหน้ายังคงมีนง

เหยากงที่กำลังเฝ้าเขาอย่างเป็นห่วงเป็นคนแรกที่เห็น ตันตันยินดี
ไม่คลาย “เจ้าฟื้นแล้วหรือ ทำข้าตกใจแทบตายแล้ว”

เหยากงตบทรงอกอย่างโล่งใจ สีหน้าหวาดหวั่นขึ้นมาในภายหลัง
พลันนึกบางอย่างได้จึงตีดนิ้วใส่ศีรษะของไ่ลู่อย่างเคื่องโครธ “เจ้าไม่ทำให้
ข้าตกใจสักวันจะไม่สบายใจ ใช่หรือไม่”

ไ่ลู่ยืมมองเหยากง แววต่ายังคงเลื่อนลอย

โคหยางที่อยู่ด้านข้างมองไ่ลู่อย่างตืออกดีใจ เหยากงจับจ้องไ่ลู่
เห็นท่าทางเขาเป็นเช่นนั้นพลันนึกเอะใจ นางยื่นมือไปโบกๆ ตรงหน้าไ่ลู่
พลาสสอบถาม “นี่ เจ้าคงมิใช่โง่เขลาเลอะเลือนขึ้นมาอีกกระมัง”

ไ่ลู่ยกะพริบตาปริบๆ ในที่สุดก็คืนสติกลับมาเต็มที่ ยกมือขึ้นปิดมือ

ของเหยาถว ค้อนนางวหนึ่ง “เจ้าชอบให้ข้ากลายเป็นโง่เขลาเลอะเลือน ใช่หรือไม่” พุดพลางหมุนตัวไปมองกลางหุบเขา เห็นทุกคนต่างล้อมรถล้อฟ้า หน้ารถล้อฟ้าออกจากฮาฟีนแล้ว ยังมีคนสวมหน้ากากเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน

“เอ? มาเพิ่มอีกหนึ่งคนแล้ว?”

โคหยางหันไปมอง ค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้น ใบหน้าผุดรอยยิ้มลึกกลับ

“มิผิด! ผู้บงการเบื้องหลัง ในที่สุดก็ปรากฏตัวแล้ว!”

อีกด้านหนึ่งหลิวสุยเฟิงเดินขึ้นหน้าหนึ่งก้าว จ้องบุคคลลึกลับแล้วเอ่ย

“พวกเราเจอเจ้าจนได้!”

บุคคลลึกลับหันไปมองหลิวสุยเฟิง ในดวงตาผุดแววจนสงสัย ทุกคนก็มองไปทางหลิวสุยเฟิง ออกจะไม่เข้าใจ

เปาเจิ้งพลันยิ้มเล็กน้อย มองไปทางบุคคลลึกลับแล้วกล่าว “เจ้าคิดว่ากำชัยชนะอยู่ในเงื้อมมือ กลับคิดไม่ถึงว่าพวกเราทางแหวอเจ้าเข้ามาติดกับแต่เนิ่นๆ แล้วกระมัง”

“เจ้าว่าอันใดนะ” บุคคลลึกลับจงงันงัน

ไท่ลู่ลุกขึ้นยืน สะบัดศีรษะก่อนถามเหยาถวที่อยู่ด้านข้างอย่างนึกสงสัย “นั่นเป็นเรื่องอันใดกัน”

เหยาถวเองก็จับต้นชนปลายไม่ถูก ค้อนนางวหนึ่งแล้วตอบ “ข้าจะรู้ได้อย่างไร”

ทั้งสองคนต่างไม่เข้าใจว่าเกิดอันใดขึ้น จึงมองไปกลางหุบเขา ได้ยินหลิวสุยเฟิงกล่าว

“นับแต่ข้าเข้าร่วมหน่วยดาวพิฆาต แม้ประสบเรื่องแปลกพิสดารต่าง ๆ นานามากมาย แต่ข้าไม่เคยเชื่อเรื่องภูตผีสังหารมนุษย์อันใดเทือกนี้”

เปาเจิ้งเอ่ยสืบต่อ “นักพรตชงเสวียนถูกฟ้าผ่าจนเสียชีวิต คนร้ายที่เจ้าอาวาสวัดม้าขาวแห่งลั่วหยางประสบพบเจอเชี่ยวชาญการใช้เพลิง!”

โคหยางเดินออกมาจากด้านหลัง มองบุคคลลึกลับแล้วเอ่ยเสียงทุ้มต่ำ “โจรลึกลับที่ลักพาตัวคนที่ภูซุยไถและโจรสังหารผู้อาวุโสตั้งจิ้งล่วนใช้เปลว

เพลิง!”

หลิวสฺยเฟิงเอ๋ยเสริม “ดังนั้นเมื่อได้รับคำเตือนจากตุลาการเปา พวกเรา
วินิจฉัยว่าคนร้ายที่อยู่เบื้องหลังสมควรมีสองคน คนหนึ่งเชี่ยวชาญการใช้เปลว
เพลิง อีกคนชำนาญการใช้สายฟ้า”

เปาจึงกล่าว “ผู้ที่ใช้สายฟ้าดั่งมังกรวิเศษปรากฏกาย หลังจากสังหาร
คนที่อารามคงซางแล้วก็ได้ปรากฏตัวอีก คนที่ปรากฏตัวบ่อยครั้งคือผู้ที่ใช้
เปลวเพลิง”

ไคหยางกล่าว “ดังนั้นพวกเราสงสัยว่าคนที่ใช้เปลวเพลิงก็คือฮาฟั่น
ราชครูแห่งซีตัน เช่นนั้นคนใช้สายฟ้าจะเป็นผู้ใดเล่า”

หลิวสฺยเฟิงยิ้มเล็กน้อย วางมาดคล้ายมีแผนการในใจอยู่แล้ว “ไม่ว่า
เขาเป็นผู้ใด เบื้องหลังของคนใช้เปลวเพลิงย่อมมีอีกผู้หนึ่งอยู่ คนผู้นี้เป็นคนใช้
สายฟ้า จุดนี้ไม่ต้องสงสัย”

“ดังนั้นพวกเราจึงเตรียมการบางอย่างมาเล็กน้อย” ไคหยางกล่าวจบก็
เหลือบมองหลิวสฺยเฟิง แล้วทวาดลั่น “ลงมือ!”

พิ้ว!

หลิวสฺยเฟิงอนั้วติดเศษหินชิ้นเล็กไปกระทบจุดกลมกึ่งกลางเพลารถ
เห็นรถล้อฟ้าพลันบังเกิดเสียงดังแกรกแยกแตกเป็นสี่ส่วนในชั่วพริบตา แต่ละ
ส่วนมีล้อค้ำอยู่ด้านล่าง แต่ละล้อต่างกลิ้งหมุนแยกไปสี่ทิศถึงบนที่สูง ดอก
ส่ว่นพลันโผล่จากใต้ช่วงล่างรถล้อฟ้า เจาะส่ว่นใส่พื้นก่อนตั้งมั่น ส่วนบนสุด
ปรากฏเสาอากาศเป็นข้อๆ ทำจากโลหะยืดสูงขึ้นกลายเป็นเสาหล่อฟ้าสี่ต้น
บัดนี้สายฟ้าฟาดจากกลางฟ้าถูกเสาหล่อฟ้าสี่ต้นนั้นดึงดูด ทุกคนหันไป
มองเสาหล่อฟ้าทั้งสี่ทิศ

ตั้งหมิงเห็นดังนั้นก็กล่าวอย่างยินดียิ่ง “ฮาๆๆ พวกเจ้าถึงกับมีวิธีการ
เช่นนี้!” พูดจบก็ถลึงตาใส่หลิวสฺยเฟิง “กลับปล่อยให้ข้ามโข่ง”

หลิวสฺยเฟิงค่านับพลางยิ้มปะเหลาะไปทางตั้งหมิง “ได้เท่าโปรดอภัย
พวกเราเองก็เพิ่งคิดแผนสำรองนี้ได้ ตอนตุลาการเปาเล่าถึงข้อสงสัยนี้ หลัง

จากพวกเราสั่งรล่อฟ้าภายนอกหุบเขาแล้ว ไม่ทันได้รายงานได้เข้า”

เหยาทงกับไต้ล้วยเบิกตาโผล่มองไปทางหลิวสยเฟิง ร้องอุทธรณ์เป็นเสียงเดียวกัน “ข้าเองก็อยู่พร้อมท่าน เหตุใดข้าไม่ล่วงรู้”

หลิวสยเฟิงมองพวกเขาแล้วลูบปลายจมูก “พวกเจ้าสองคนปากโป้ง ในท้องเก็บงำความลับไว้ไม่ได้ ยังคงไม่รู้เป็นการดี!”

เทียนจีจื่อคำรามลั่นอย่างสะเทือนอารมณ์ “จับกุมมันสองคนไว้ ข้าจะแก้แค้นให้ศิษย์พี่!”

ทุกคนกรูล้อมขึ้นหน้าด้วยท่าที่ดูดัน ไม่เท่าในมือบุคคลลึกลับลั่นขลุ่ยขึ้นเสียงดังเบี่ยงคราหนึ่ง อสนีบาตฟาดใส่เทียนจีจื่อ

เทียนจีจื่อตกตะลึง รีบเบี่ยงตัวหลบไปด้านข้าง

บุคคลลึกลับขลุ่ยไม้เท้าอย่างล่ำพองผยองตน “ฮ่าๆๆ ต่อให้พวกเจ้ามีแผนสำรอง ก็เพียงแค่อป้องกันฟ้าผ่าจากท้องฟ้าได้เท่านั้น ป้องกันสายฟ้าผ่าของข้าได้หรือ”

บุคคลลึกลับกวาดตามองโดยรอบอย่างหยิ่งทะนงแล้วเอ่ย “สิบปีก่อน ข้าพบหินอุกกาบาตเข้าโดยบังเอิญ คาดไม่ถึงว่าหินอุกกาบาตนี้ถึงกับลั่นสมพลังฟ้าผ่าไว้”

สายฟ้าฟาดกระหน่ำจากท้องฟ้าไม่หยุด จากนั้นก็ถูกสายล่อฟ้าในบริเวณโดยรอบดึงดูดไป เกิดปรากฏการณ์ประหลาดน่าอัศจรรย์

บุคคลลึกลับมองไม้เท้า ลูบสัมผัสเพียงแผ่วเบาพลงเอ่ยพึมพำ “ข้าใช้เวลาหลายปีศึกษาวิเคราะห์และเจียระไนมัน ในที่สุดก็กระจำจัดแจ้งว่าลั่นสมพลังฟ้าผ่าและควบคุมใช้การอย่างไร”

เขาขลุ่ยไม้เท้าขึ้นสูง แขนงหน้าหัวเราะบ้าคลั่ง “ฮ่าๆๆ นี่คือนพลังฟ้าผ่า เป็นพลังวิเศษของเทพอสไนในตำนาน ต่อหน้าพลังชนิดนี้ล่ำพรั่งกายเยี่ยงมนุษย์ธรรมดาสามัญอย่างพวกเจ้า ไหนเลยจะเป็นคู่ต่อกรข้า มีไม้เท้านี้ในมือ ข้าก็คือเทพเจ้า!”

บุคคลลึกลับขลุ่ยไม้เท้าขึ้นสูง ดวงแก้วบนปลายยอดส่องแสงขาวกระจ่าง

จำ เสียงดังเบรียงหนึ่ง สายฟ้าขนาดมหึมาก็สาดยิ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า เมฆดำ
ครึ้มบนนภาหมุนวนเป็นเกลียว พลังไฟฟ้าจากฟ้าผ่าเริ่มก่อตัว ป้อนกลับเข้าสู่
ไม้เท้าวิเศษของเขา สังคมพลังไฟฟ้าเพิ่มมากขึ้น

ทุกคนต่างตื่นตะลึงมึนคลาย แต่ไคหยาง หลิวสุยเฟิง และเปาเจิ้งกลับ
ไม่สะทกสะท้าน

ไคหยางยิ้มหยัน มองไปทางบุคคลลึกลับแล้วเอ่ย “วิธีการของข้ากลับ
มิใช่เพียงเท่านี้!” ว่าแล้วนางก็ปรายตามองหลิวสุยเฟิง “เหวินฉวี”

“ได้!” หลิวสุยเฟิงยิ้มรับ แหมมือขวาออก ในมือยังมีลูกหินอีกสี่ลูก เขา
ดีดนิ้วมือซ้ายต่อเนื่องใส่เสาหล่อฟ้าที่ปักหลักอยู่สี่มุมของหุบเขานรก

แกรก! แกรก! แกรก! แกรก!

เสียงเบาดังแว่วขึ้นสี่ครั้ง กลไกของเสาหล่อฟ้าถูกกระตุ้นให้ทำงาน เส้น
โลหะหลายสายพุ่งยิงออกจากตัวรถล้อเดียวซึ่งเป็นฐานเสาหล่อฟ้า เกี้ยวพันกับ
เส้นโลหะที่พุ่งยิงออกจากตัวรถฝั่งตรงกันข้าม ถักทอเป็นตาข่ายโลหะอย่าง
รวดเร็ว

บุคคลลึกลับตระหนกยิ่ง ลองสาตกระแสฟ้าผ่าสายหนึ่งใส่ไคหยาง
สายฟ้าเพียงสาดยิ่งออกไปกลับหังอขึ้นด้านบน ถูกตาข่ายโลหะดิ่งดุดไปสิ้น
แล้ว

ไคสุ่ยชกกำปั้นใส่ฝ่ามืออย่างตื่นตะลึงยินดี สาวเท้ายาวขึ้นหน้า “ทุกท่าน
ยังรออันใดเล่า ตีสนัชตกน้ำให้สาแก่ใจเถอะ!”

ทุกคนพอได้ยินก็ลุกฮือเข้าใส่

ทุกคนในตอนนี้ เว้นไคหยางและเปาเจิ้ง ต่างมีกลวิธีของตนเอง หลัง
ประมือไปครู่หนึ่ง บุคคลลึกลับและฮาฟนก็ด้านทานไม่อยู่ ตกเป็นรองอย่าง
รวดเร็ว

ทุกคนเพิ่งร่วมมือร่วมใจเป็นครั้งแรก จึงขาดความรู้ใจกันไม่น้อย ยิ่ง
กว่านั้นที่น่าตกใจก็คือ พินิจจากรยุทธ์ของบุคคลลึกลับคล้ายว่าสูงส่งกว่า
เทียนจี้จื่ออยู่บ้าง ทันทีที่ไม่ระวัง เหยากวงก็ถูกขัดเข้าหนึ่งฝ่ามือ กระอักโลหิต

จนต้องล่าถอย

ไต้ส่วยเห็นดังนั้นให้ตระหนกตกใจนัก ไม่แยแสความปลอดภัยของตน
งอตัวถาโถมเข้าไป

บุคคลลี้กลับยืมเย็นชา ไม่ไว้ไมตรีแม้แต่น้อย หนึ่งฝ่ามือชด์ออกไป
รวดเร็วปานสายฟ้าแลบ ไต้ส่วยไม่ทันหลบเลี่ยงโดยสิ้นเชิง ถูกชด์เข้าอย่างจัง
ได้รับบาดเจ็บจนกระดูกโลหิต

แต่ไม่อาจไม่กล่าวถึง ไต้ส่วยเปี่ยมเรี่ยวแรงพลกำลังไม่กลัวตายมาแต่
กำเนิด แม้กระดูกโลหิตไม่หยุด แต่เป็นตายร้ายดีก็ไม่ยอมถอยร่น กระโจน
เข้าไปสุดกำลัง กอดรัดพันเกี่ยวบุคคลลี้กลับไว้มัน

บุคคลลี้กลับโกรธถึงขีดสุด ทางหนึ่งหลบหลีกการโจมตีของคนอื่นๆ
อีกทางลำแดงวิชาตัวเบา เหนียวยานโดยมีไต้ส่วยเกาะติดไปทั่วสนามประลอง
ขณะเดียวกันก็ยกฝ่ามือพาดแผ่นหลังไต้ส่วยไม่ยั้ง

“แอ็ก!” ไต้ส่วยกระดูกโลหิตไม่หยุด ดวงตาพร่ามัวสลัวราง กลับกอด
เขาไว้มันไม่คลายมือ

หลิวส่วยเฟิงและเหยากงพอเห็นก็คิดปรี๋เข้าไปช่วยเหลือ

บุคคลลี้กลับตะโกนบอกฮาฟั่น “ทำลายป้ายทองแดง เร็ว!”

พอได้ยิน ฮาฟั่นก็รีบปลีกตัวจากการจู่โจมของเทียนจีจื่อและตั้งหมิง
ยกแขนพลาหงหัวเราะคลุ้มคลั่งไปทางป้ายทองแดง พ่นเปลวเพลิงสีด้าแปลก
ประหลาดออกมาสายหนึ่ง “ดูเพลิงนิลกาฬเผาผลาญโลกาของข้า!” ฮาฟั่น
หัวเราะอย่างเสียสติ

เพลิงนิลกาฬนี้หน้าประหวั่นพรั่นพรึงกว่าเพลิงขาวก่อนหน้า ประจักษ์แก่
สายตาว่าเพลิงสัมผัสถูกป้ายทองแดง แผ่นป้ายก็เริ่มหลอมละลาย

ตั้งหมิงตระหนกยิ่ง แต่บัดนี้อับจนหนทาง ได้แต่โจมตีพร้อมเทียนจีจื่อ
อย่างรุนแรงขึ้น

ตอนนี้เองบุคคลลี้กลับถูกหลิวส่วยเฟิงและเหยากงก่อกวนจนต้องปลีก
ตัว เคืองแค้นใหญ่โตในใจ ชูไม้เท้าในมือ จ่อดวงแก้วบนปลายยอดโล่สว่าง

ไ้ล้ญัโดยตรง
เป็ร็ญั!

กระแ้ไฟเอ่อล้นท้นท่วมร้างไ้ล้ญั เขาชักกระตุกไปทั้งตัว บนผมเผ้า
อาภรณ์เริ่มมีควันดำแซมลอยวนเป็นสาย จากนั้นกลิ่นเหม็นไหม้เกรียมก็อวล
ตลบออกมา

แต่บุคคลลึกลับดูเหมือนจะลืมนไปว่าร่างกายมนุษย์เป็นสื่อนำไฟฟ้า
ซึ่งก็หมายความว่าขณะที่เขาใช้พลังไฟฟ้าจากฟ้าผ่าทำร้ายไ้ล้ญั ตนก็ถูกฟ้าผ่า
ไปด้วย

ชั่วขณะกระแ้ไฟก็โคจรไหลเวียนบนร่างทั้งคู่ไม่ขาดสาย

หากเปลี่ยนเป็นสถานที่อื่น ไม่น่าว่าครานี้ทั้งคู่คงตกตายไปพร้อมกัน
ครานี้กลับต่างกัน อย่างน้อยบัดนี้แตกต่างกันลิบลับ เพราะเขาลืมเลือนว่า
เหนือศีรษะยังมีดาข่ายโลหะดึงดูดกระแ้ไฟ

ไม่อาจไม่กล่าวว่าเพราะดาข่ายโลหะนี้ บุคคลลึกลับถึงได้รอดชีวิต แทบ
จะในชั่วพริบตา กระแ้ไฟบนร่างของทั้งคู่ถูกกระชากวูบขึ้นฉับพลัน จากนั้น
ก็พุ่งเป็นสายตรงขึ้นที่สูง กลิ่นหยาเข้าสู่ดาข่ายโลหะ

บุคคลลึกลับไม่ทันได้นึกเสียใจ ก็ฉวยโอกาสขณะไ้ล้ญัชักกระตุกจน
คลายสองแขนออก ยกขาขึ้นเตะไ้ล้ญัลอยกระเด็นไปทันที

หนึ่งขาพละกำลังมหาศาลหนักหน่วง เตะไ้ล้ญัเหินไกลไปหลายจั้ง

“ไ้ล้ญั!” เหยากงกริ๊ดร้องลั่น เห็นไ้ล้ญัหล่นตู่ลงบนพื้นอย่างรุนแรง
อาการบาดเจ็บสาหัส สองตานางพลันชานแดงไปด้วยโลหิต เข้าสู่สภาวะระห่ำ
อีกครั้ง

หลิวสุยเฟิงเมื่อเห็นเข้าก็รีบหลบให้ห่าง ไม่กล้าเข้าใกล้

ทว่ามีเหยากงที่สำแดงพลังระห่ำเข้าร่วมด้วย บุคคลลึกลับและฮาฟีน
ก็ตกเป็นรองทันที

หลังการต่อสู้อย่างดุเดือดเลือดพล่านคำรบหนึ่งแล้ว ฮาฟีนและบุคคล
ลึกลับเริ่มทุลักทุเล ด้านทานไม่อยู่

บัดนี้ดีหลังจื่อคำรามเสียงดังพลางกระโจนเข้าไป “ซดใช้ชีวิตอาจารย์ข้า มา!”

เขายกมือขึ้นจุ่มใจใส่ฮาฟีน ขวางหน้าเหยาทวงพอดี
เหยาทวงหลังลำแดงพลังระห่ำแล้วสติสัมปชัญญะไม่กระจาง ไม่แบ่ง
แยกศัตรูหรือมิตร หนึ่งกำปั้นอัดกระแทกตีหลังจื่อ
เทียนจีจื่อซึ่งกำลังจะจุ่มตีบุคคลกลับเหินดั่งนั้นแล้วให้ตระหนกยิ่ง
พลันร้องลั่น “ศิษย์หลานระวัง!”

ว่าแล้วก็ทะยานเข้าไปผลักเหยาทวงออก
ส่วนเหยาทวงไม่แยกแยะศัตรูหรือฝ่ายเดียวกัน เห็นคนขัดขวางตนเอง
ก็ปะทะกับเทียนจีจื่อ

เทียนจีจื่อไม่อาจทำร้ายเหยาทวง วรยุทธ์ของเหยาทวงซึ่งอยู่ในสภาวะ
ระห่ำก็ร้ายกาจเกินไป ไม่เพียงเท่านั้น ร่างกายของนางยังแข็งแกร่งขึ้น เดิมที
เทียนจีจื่อคิดสกัดจุดลมปราณของนาง แต่ทดลองหลายครั้ง ไม่เพียงไม่อาจ
สกัดจุด แต่กลับถูกนางอัดตอบโต้หลายหมัด กระอักโลหิตลั่นลงไปกองกับ
พื้นทันที

ดังหมีเหินดั่งนั้นจึงรีบแหวกอากาศฝ่าเข้ามา นิ้วชี้สกัดจุดไปอยู่บน
กระหม่อมของเหยาทวงอย่างแรง

ไปอยู่... ไปหมายถึงร้อยหรือมากมาย อยู่หมายถึงศูนย์รวมหรือจตุรวม
นี่คือจุดปราณสำคัญบนร่างกายมนุษย์ ปราณของจุดซานหยางอยู่อยู่²⁸⁸
คนปกติทั่วไปเมื่อถูกสกัดจุดนี้ อย่างเขาก็สลบล้มลงไปกองกับพื้น อย่างหนัก
ก็สูญเสียสติกลายเป็นคนวิกลจริต

ทว่าพลังป้องกันของเหยาทวงหลังบ้ารระห่ำแล้วเพิ่มสูงมาก ต่อให้ถูก
สกัดจุดไปอยู่ก็ไม่เป็นอันตรายแต่อย่างใด แม้ไม่ได้บาดเจ็บ แต่ก็ทำให้นาง

---

288 ซานหยางคือเส้นปราณหยางของมือและเท้า อยู่อยู่คือจุดปราณทั้งห้า ได้แก่ ไปอยู่
ซยงอยู่ ทิงอยู่ ชีอยู่ และน่าวอยู่

ชะงักกัน เลือดลมที่พุ่งพล่านพลันลดน้อยถอยลง ถึงกับค่อยๆ ได้สติ

กล่าวได้ว่าเป็นวิธีการที่ผ่านการศึกวิชาวิเคราะห์มาเนิ่นนานของตังหมิง และอินกวง จุดประสงค์นั้นไม่ต้องเอ่ยถึง ก็เพื่อป้องกันและหยุดยั้งเหยากง ยามเกิดสภาวะระห่ำโดยไม่อาจควบคุมในวันใดวันหนึ่ง

เหยากงค่อยๆ ได้สติ อีกฟากนั้นบุคคลลึกลับและฮาพันก็ฉวยโอกาส ขณะเทียนจีจื่อและตังหมิงสองยอดฝีมือถูกเหยากงก่อกวน จับตัวตีหลังจื่อไว้ ชัดหนึ่งฝ่ามือใส่ร่างตีหลังจื่อให้ลอยไปทางหลิวสฺยเฟิง

ด้วยความสนใจ หลิวสฺยเฟิงถูกบีบให้หยุดมือ รับตัวตีหลังจื่อที่ได้รับบาดเจ็บและกระอักโลหิต เหนื่อยถอยกลับมา

ส่วนบุคคลลึกลับและฮาพันเห็นท่าไม่ดี เหลือบมองไปเห็นป้ายทองแดง ถูกเผาไปกว่าครึ่ง จึงสบตากัน ฉวยโอกาสทะยานร่างเหาะเหินเร็วรีบลบหนีไปภายนอก

เมื่อทั้งสองคนหลบหนี ทุกคนต่างก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก

เทียนจีจื่อและตีหลังจื่อนั่งขัดสมาธิบนพื้น เริ่มเดินลมปราณรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนเหยากง เสวียนเสวียนจื่อ เปาเจิ้ง และโคหยางเฝ้าอยู่ข้างกาย ไท่สฺย แล้วมองไปทางตำแหน่งของป้ายทองแดง

ตังหมิงและหลิวสฺยเฟิงเดินขึ้นหน้าไปหลายก้าว ก่อนหยุดยืนหน้าป้ายทองแดง มองซากเกรียมไหม้จากการเผาทำลายของเพลิงนิลกาฬ ป้ายทองแดง บัดนี้คล้ายแท่งเทียนหลอมละลายไปกว่าครึ่ง น้ำทองแดงไหลนองบนพื้น

เปลวเพลิงนิลกาฬพัดบังส่วนที่ยังไม่ถูกหลอมไหม้จมนมองตัวอักษรไม่ชัดเจน

หลิวสฺยเฟิงมองป้ายทองแดงที่กำลังลุกติดไฟ ขมวดคิ้วเอ่ย “คราวนี้แย่แล้ว บนป้ายนั้นเขียนว่าอย่างไร มีเพียงพวกเขาล่วงรู้!”

สีหน้าตังหมิงแปลกไปจากเดิม ร้องสั่ง “พวกเขายังหนีไปได้ไม่ไกล รีบตาม!” พุดจบเขาก็ชิงทะยานร่างออกไปภายนอก โล่กวดตามไปก่อน

หลิวสฺยเฟิงไม่ทันคิดมากก็กระโจนตามไปด้วย

เหยาหวงกัตรีมฝีปาก มองตามทิศทางที่ทั้งสองจากไป คิดไล่ตามแต่ก็เป็นกังวลด้วยห่วงไต่ล้อย ชั่วขณะล่งเลไม่อาจตัดสินใจ

ไคหยางเห็นดังนั้นจึงยื่นแขนมากดไหล่เหยาหวง

เหยาหวงหันมามอง เอยด้วยน้ำเสียงผาดเฟื่อน “พี่ไคหยาง”

ไคหยางยิ้มเล็กน้อย “เจ้าไปเถอะ ไต่ล้อยมอบให้เข้ากับตุลาการเปา”

เหยาหวงล่งเลครุ่นหนึ่ง ไคหยางไม่มีทางเลียง ประชิดขึ้นหน้าไปกระซิบข้างหูนาง “เจ้ายังกลัวเขาตายอีกหรือ อย่าลืมนะ เขาคือไต่ล้อย!”

“อา!” เหยาหวงนึกขึ้นได้ถึงความสามารถพิเศษไม่อาลัยของไต่ล้อย สองตาก็สาดประกายวาวฉับพลัน พยักหน้าหนักแน่นยามกล่าว “ดี ข้าไปแล้ว”

พูดจบก็ไม่รอให้ไคหยางตอบคำ นางกระโดดเหินทะยานไล่กวัดไปยังทิศทางที่ทุกคนจากไป

บัดนี้เทียนจี้จื่อพลันลืมนตาขึ้น กำชับเสวียนเสวียนจื่อที่กำลังคิดไล่ตามออกไป “เสวียนเสวียน เจ้าอย่าไป มอบให้หน่วยดาวพิฆาตเถอะ”

เสวียนเสวียนจื่อล่งเลครุ่นหนึ่ง ชะงักพิไ้ท้ายนึ่ง ก่อนเดินมาช่วยคุ่มกันข้างกายเทียนจี้จื่อ